KIIPEILY

NRO 2/05 6 € www.climbing.fi

Ensimmäinen kokonaan suomalainen retkikunta yritti toukokuussa päästä maailman katolle eli Mount Everestin huipulle. Laskuvarjojääkärikillan seitsemänhenkisen retkikunnan kokemuksista ja koettelemuksista kertoo Kiipeilylehden sivuilla juuri Suomeen palannut Tero Järvinen, monille tuttu Keravan Kinkkubouldereiden toisena järjestäjänä. Tämän mittaluokan hanke vaatii valtavasti päättäväisyyttä ja työtä jo ennen kuin ollaan vuoren juurella joten mielestäni retkikunta onnistui, vaikkei kukaan käynytkään aivan korkeimmalla huipulla. On typerä ajatus, että ihminen voisi koskaan voittaa tai valloittaa vuorta, joskus vuori vain on suosiollinen ja joskus ei. Kiipeilijä voi mahtavalla vuorella voittaa vain itsensä ja silloin kuin kaikki ovat hengissä ja terveinä takaisin kotona, on saavutettu ja koettu jotain hienoa.

LJK:n kiipeilyporukan määrätietoinen toiminta retkikuntien, jäätikkökurssien ja Talviturvallisuuskurssin (yhdessä Hiihdonopettajaliiton ja Kiipeilyliiton kanssa) järjestäjänä kertovat asenteesta: ”Tehdään eikä spekuloida!” Joissakin ”kiipeilypiireissä” taannoin levinneet puheet LJK:n kiipeilytoiminnasta puuhailuna voi jättää omaan arvoonsa; kaverit osaavat kiivetä, järjestävät laadukasta jäätikkö- ja vuoristovaelluskoulutusta ja ovat muutenkin hyviä jätkiä!

Lehden sisäkannessa on kuvattuna historian kaikkien Kiipeilylehtien kannet. Jo ulkoasusta näkee, että suuria muutoksia on tapahtunut kymmenen vuoden aikana. Matka tulostetusta mustavalkoisesta järjestötiedotteesta tämän

päivän Kiipeilylehteen on pitkä, mutta lehdestä saamamme palautteen perusteella se kannatti tehdä. On mahdotonta tässäkin tarpeeksi kiittää lehden aiempia ja nykyisiä taitosta ja ulkoasusta sekä kuvatoimituksesta vastaavia: Johan ja Rampe sekä Tomppa ja Mina!
Toivon saavani lukijoilta lisää palautetta ehdotuksien ja lukijakirjeiden muodossa; reippaimmat kirjeet julkaistaan seuraavassa lehdessä.

Jonkinlainen kesäkin on jo saapunut Suomeen tätä kirjoittaessani. Kovasti vaihtelevalta vaan taas vaikuttavat kelit – ainoa, joka hymyilee näitä ainaisia saderintamia katsellessaan, on tv:n meteorologi. Mutta heti kun on kuivaa niin kalliot ja metsät kutsuvat. Pikkulinnut ovat laulaneet, että useita uusia kiipeilykallioita on löytynyt ja siirtolohkareethan eivät Suomesta lopu kesken! Lisää näistä syksyn numerossa, varmaan jo topo-maistiaisten ja kuvien kera.
Hyvää kiipeilykesää ja muistetaan että kiipeily on liian mukavaa otettavaksi liian vakavasti!

Päätoimittaja Jari Koski

KIIPEILY 2/05 SISÄLLYS

3 Ständi
4 SKIL ja valiokunnat
5 Seurat
6 Kisat
8 Spotteri
10 MITÄ? Rock -05
11 Naisen näkökulma kiipeilyn harjoittelusta
14 Hikeä ja kyyneliä – Elbrus
17 Kiipeilyä Islannissa
20 Henkilökuva: Tomi Nytorp
25 Galleria
29 Feissi – Roosa Huhtikorpi
30 Muuvit
32 Everest LJK
36 Suomen 8A (Bloc)
38 Keväinen Etelä Ranska
40 Access
42 Tuoteuutuudet
44 Pääsiäinen Espanjassa
46 Pienessä on voimaa

Kansi: Kiipeilijä Sampsa Jyrkynen, Ee-mäntä 7-, Havukallio. Kuva Tomi Nytorp

KIIPEILY 2/2005

Julkaisija: Suomen kiipeilyliitto ry.
Radiokatu 20, 00093 SLU
puh. 09 – 348 13135

Päätoimittaja: Jari Koski
040 – 586 8123, jari.koski@climbing.fi

Ulkoasu: Mina Jokivirta
aineisto@climbing.fi

Kuvatoimitus: Tomi Nytorp ja Mina Jokivirta

Avustajat: Johan Björklund, Rami Haakana, Matti A. Jokinen, Sampsa Jyrkynen, Arto Järvinen, Jyrki Korpelainen, Rami Lappalainen, Jani Lunnas, Olli-Pekka Manni, Kari Poti, Juha Saatsi, Joonas Sailaranta, Jukka Tarkkala, Tommi Vänskä.

Paino: Oy Trio-Offset Ab
Levikki: n. 2000

Aineisto: Artikkelit toimitetaan wordtiedostona Jari Koskelle, jari.koski@climbing.fi
Älä tee sisennyksiä tai muita asettelumuokkauksia. Erota kappaleet välirivillä.
Kuvamateriaali toimitetaan postitse tai e-mailina Mina Jokivirralle, aineisto@climbing.fi, tai Hirvenkatu 4b, 04230 Kerava.
Liitä mukaan palautusosoite. Käytä vain lasittomia diakehyksiä tai muovisia negatiskuja. Vastaanotamme diat, negatiivit, m/v negatiivit sekä paperikuvat kaiken kokoisina. Kuvien resoluutio oltava 300 dpi 10 x15 cm koossa, vähintään 5 Mt/ kuva. Digikamerakuvat kameran suurimmalla resoluutiolla. Itse skannatut kuvat mielellään RGB muodossa. Kuvien tallennusmuoto TIFF, PSD tai JPEG.
Liitä mukaan kuvaajan nimi sekä kuvatekstit; paikka, kuvaaja, kiipeilijä(t), reitinnimi ja aste ym. tiedot.

Kiipeily 2005	aineistopäivä	ilmestyy
Nro 3/2005 kesänumero	15.9.2005	lokakuu
Nro 1/2006 syysnumero	15.1.2006	helmikuu

Kiipeily-lehti jaetaan maksutta Kiipeilyliiton jäsenseurojen henkilöjäsenille. Muille tilaukset osoitteeseen: eva-liisa.aunio@climbing.fi. Vuoden kestotilaus 16 €/vuosi. Irtonumerohinta 6 €. Osoitteenmuutokset ja muut postitukseen liittyvät asiat hoitavat Kiipeilyliiton jäsenseurat. Ota yhteys omaan seuraasi.

Ilmoitusmyynti: Jari Koski, jari.koski@climbing.fi. Mediakortti osoitteesta: www.climbing.fi.

Toimitus ei vastaa tilaamatta lähetetystä materiaalista, sen palauttamisesta, lehdessä julkaistujen kirjoitusten sisällön aiheuttamasta mielipahasta eikä juuri mistään muustakaan...

SKIL TIEDOTTAA
SKIL hallitus 2005
Puheenjohtaja: Marko Virtanen
Jäsenet: Juha Aho, Sampsa Jyrkynen
Otto Lahti, Henrik Suihkonen, Kevät Aalto
Ossi Eskola

Skil jäsenseurat
CLIMBING CLUB ry. PORI
ERÄSEIKKAILUYHDISTYS ry. KOKKOLA
HANGON HYRSKYT ry. KIIPEILYJAOS
HELSINGIN NMKY ry.
HIGH SPORT VAASA ry.
HILLWALKERS ry. HAMINA
KARELIAN KIIPEILIJÄT ry. JOENSUU
KIIPEILYKERHO VERTIKAALI ry. TAMPERE
KIIPEILYSEURA KAKKONEN ry. ESPOO
KUOPION KIIPEILYSEURA ry.
LAHDEN SEUDUN KIIPEILYSEURA KITKA ry.
LOUNAIS-SUOMEN KIIPEILYKERHO KRUXI ry. TURKU
OULUN KIIPEILYSEURA 91. ry.
PROJEKTI ry. JYVÄSKYLÄ
ROVANIEMEN VUORISTOKLUBI RVK ry.
SKEY ry. HELSINKI
SUOMEN ALPPIKERHO ry. HELSINKI
TAMPEREEN NMKY ry. kiipeilyjaosto
TAPANILAN ERÄ ry KIIPEILYJAOSTO HELSINKI
TORNIORAVAT ry. TORNIO
TURUN NMKY ry.
VILLI SESSIO ry. JYVÄSKYLÄ
YLIVIESKAN KIIPEILY JA SEIKKAILU ry.
Seurojen kotisivujen osoitteet tai muut yhteystiedot SKIL www-sivuilla.

Materiaalimyynti, osoiterekisterit ja jäsenseurojen asiat/SLU-Lajipalvelutoimisto: Suomen Kiipeilyliitto ry Radiokatu 20 00093 SLU (kv. Yhteyksissä FIN-00093 SLU) Puh. 09-3481 3135 Toimistonhoitaja: Eva-Liisa Aunio Email: eva-liisa.aunio@climbing.fi

Toimisto sijaitsee SLU-talon 7. kerroksessa huone 771. Auki arkisin klo 9.00-16.00

TOIMINNANJOHTAJA, LEHDEN PÄÄTOIMITTAJA, SKIL TIEDOTTAJA, KTO-KURSSIVASTAAVA: Jari Koski, 040-586 8123
09-224 32 907, jari.koski@climbing.fi
KTO-kurssia koskevat tiedustelut suoraan Jari Koskelle!

Seuraava lehti
Kiipeilylehden kesänumero ilmestyy lokakuussa 2005. Lehden aineistopäivä on 15.9.2005

Ajankohtaista infoa ACCESS-asioista eli kallioiden käytön ongelmista ja rajoituksista löytyy SKIL www-sivuilla access-palkin alla.
SKIL syyskokous jäsenseurojen valtuuttamille edustajille Helsingin Kiipeilykeskuksessa la 24.9.2005. Tarkempi kutsu lähetetään seuroille ennen kokousta.

kova

KTO-KLUBIN JÄSENILLE:
Klubin jäsenyys on ilmaista vuoden liittymisestä eli KTO-kurssin mod 2:lle osallistumisesta. Tänä aikana saat Kiipeilylehden 3 kertaa vuodessa kotiisi ja voit osallistua SKIL/KTO kouluttajapäiville omakustannushintaan.
Vuoden kuluttua jäsenyys loppuu automaattisesti mutta voit jatkaa sitä ottamalla yhteyttä SKIL toimistoon. Jäsenmaksu ensimmäisen vuoden jälkeen on 20 euroa/vuosi.

SKIL avoimet ohjaaja- ja kouluttajakurssit syksyllä 2005
Kurssit ja kokeet Helsingissä ellei muuta mainittu

20.6.-7.7.	KKK 4 Dolomiitit, Italia
21.8.	KTO koe Jyväskylä
28-29.8.	KKK-koe Olhavalla
3.9.	KTO koe HKI
9-9.9.	KTO 1 Joensuussa
3-4.9.	KO 2
9-9.9.	KTO 1 HKI
9-9.9.	KTO 2 Joensuussa
17-18.9.	KTO 1 Jyväskylässä
23-24.9.	KTO 1 Rovaniemellä
10-10.10.	KTO 2 HKI
1-2.10.	KTO 2 Jyväskylässä
7-8.10.	KTO 2 Rovaniemellä
8-9.10.	KO 1 HKI
10-10.10.	KTO 3 Korkeaharjoiterataohjaaja Hoikan Opistolla Karkussa
10-10.10.	SKIL/KTO kouluttajapäivät Hoikan Opistolla Karkussa
10.10.	KTO koe Rovaniemellä
10-10.10.	KTO 1 Hoikan Opistolla Karkussa
31.10.-1.11.	KTO 2 Hoikan Opistolla Karkussa
12.11.	KTO koe Joensuussa
11.11.	KTO koe HKI

Talvi 2006
8-12.3.2006 Talviturvallisuuskurssi TaTu Posion Korouomassa
Päivämääriin voi tulla muutoksia; ajankohtaiset kurssi- ja koepäivämäärät ilmoitetaan SKIL kotisivuilla: www.climbing.fi > koulutus > kurssi- ja koekalenteri. Ajankohtaiset hinnat ovat sivuston kurssihinnastossa.

Kurssipaikat:
KTO-kurssit Helsinki; Tapanilan Kiipeilykeskuksessa Helsingissä:
www.kiipeilykeskus.com
KTO Karkku ja KTO 3-moduulit; Hoikan Opistolla www.hoikka.fi
KTO Joensuu; Joensuun palloilukeitaalla www.palloilukeidas.com ja lähikalliolla
KTO Jyväskylä; Hutungissa, www.hutunki.fi ja lähikalliolla
KTO Rovaniemi; liikuntakeskuksessa Rovaniemellä, talviturvallisuuskurssi TaTu Lapin liikuntakeskuksessa Rovaniemellä ja Korouomassa PosiossaLisätietoa www.santasport.com ja www.climbing.fi
Tarvittaessa voi myös tilata yksityiskursseja esimerkiksi yrityksille ja opistoille.
KTO 3, KO sekä KKK kursseille ilmoittautuminen tehtävä vähintään 2 viikkoa ennen tapahtumaa, jonka jälkeen ilmoittautuminen on sitova ja osallistumismaksu tulee maksaa, vaikkei saapuisi koulutukseen.

Ilmoittautumiset kursseille ja kokeisiin tehdään seuraaville henkilöille:
KTO Helsinki, Joensuu ja Jyväskylä sekä KTO 3: Jari Koski jari.koski@climbing.fi tai 040 586 8123
KTO Rovaniemi ja TaTu: Oula-Matti Peltonen oula-matti.peltonen@roiakk.fi tai 040 7547613
KTO Hoikan Opisto: Petri Laukamo petri.laukamo@hoikka.fi tai 0400 976716
KO: Jari Matsinen jari.matsinen@nokia.com tai puh 040 765 6670
KKK: Tuomo Pesonen tuomo.pesonen@kolumbus.fi tai 050 379 4472

KO – ja KKK -kursseille Ilmoittautumiset ja tiedustelut myös: kova@climbing.fi

HUOM! Jos sinulla on sairauksia jotka voivat vaikuttaa kurssin läpikäymiseen (esim. diabetes, epilepsia, sydänsairaudet) tai olet raskaana niin ilmoita tästä kurssin järjestäjälle.

Korjaus ...
Kiipeilylehden edellisessä numerossa julkaistun ”Kiipeilijän autotalli”- jutun oli kirjoittanut itse kyseisen kiipeilyhallin omistaja Jyrki Korpelainen, eikä Jari Koski kuten artikkelissa väitettiin. J. Koski on kyllä osallistunut lukuisiin sadistisiin harjoituksiin tässä autotallissa.

kiva

Kiipeilyn Suomi-Cup 2004-2005
Suomen kiipeilyliiton kilpailuvaliokunta (KIVA) ponnisteli Suomi-cupin elvyttämiseksi kaudelle 2004-2005. Ponnistelu löi leiville ja pitkästä aikaa saatiin kasaan komea kiipeilykisakausi seitsemällä osakilpailulla. Kauden päätteeksi tunnelmaa nostaa sekä miesten että naisten sarjan voittajalle myönnettävä 500 euron harjoittelu- ja kilpailustipendi.

Osakilpailut hajaantuivat ympäri Suomen, Helsingistä Rovaniemelle. Kisakauden aloitti marraskuun 2004 Kinkkuboulder Keravalla. Heti perään kisattiin köysi suomenmestaruuksista Turussa. Vuoden vaihduttua oli vuorossa nopeuskiipeilyn SM-kisat Helsingissä ja helmikuussa kisattiin köysikisaa Porissa sekä sekakisaa Rovaniemellä. Maaliskuussa olivat Bouldering Mastersit Helsingissä ja huhtikuulle jäi vielä Jyväskylän osakilpailu.

KIVA kiittää ja kumartaa kaikille kisajärjestäjille, työpanoksenne on ollut tärkeä! Toivottavasti vastaava into kantaa pitkälle tulevaisuuteen ja pääsemme yhdessä kehittämään kiipeilykisakulttuuriamme täällä Suomessa ja ennen kaikkea nauttimaan hienoista kisakiipeilystä jatkossakin.

Kauden kisojen tulokset löytyvät Kiipeilyliiton nettisivuilta, www.climbing.fi. Sivuille saatiin menneellä kaudella tuhti tietopaketti: kisakalenterin ja tulospalvelun lisäksi KIVAn sivuilta löytyvät nykyisin mm. suomi-cupin säännöt. Sivuilla tullaan myös julkaisemaan ensi kauden kisakalenteri kesäkauden päätyttyä; seurailkaahan sivuja.

Mutta nyt iloisiin onnitteluihin: onnittelut Huhtikorven supersisaruksille, Kuutille ja Roosalle Suomi-cupin voitoista! Voima olkoon kanssanne.

seurat

Kustavin kiipeilytapaaminen 1-3.7.2005
Heinäkuun alussa järjestetään Kustavissa kesän leppoisin kiipeilytapahtuma, Kustavin kiipeilytapaaminen. Ensimmäinen tapaaminen oli vuosi sitten, ja kaikki kiipeilyn harrastajat seuralaisineen ovat tervetulleita Kustaviin myös tänä kesänä.

Näiden kahden tai kolmen päivän aikana voi jokainen valita mieleisensä kiipeilypaikan useista eri vaihtoehdoista. Välittömästi leiripaikan lähellä, merenlahden toisella puolella, sijaitsee aurinkoinen Riskeläisvuori. Pienen matkan päässä sijaitsevat myös Kuulivuori, Kräkiniemi sekä Pärkänvuori.

Kiipeily kyseisellä alueella tapahtuu pääasiassa luonnollisilla varmistuksilla, ja reittien vaikeusasteet ovat kolmesta kahdeksaan. Suurin osa reiteistä painottuu viidennen ja kuudennen vaikeusasteen tienoille, mutta reittejä on aina helpoista kävelyreiteistä todella haastaviin ylitsekaatuviin halkeamareitteihin. Kallioilla lienee yhteensä jo noin 150 reittiä, joten kaikille löytyy varmasti tarpeeksi kiivettävää viikonlopun ajaksi.

Missä?
Majoitus tapahtuu Kustavin Lomakeskuksessa noin seitsemänkymmenen kilometrin päässä Turusta. Paikalle pääsee hyvin omalla autolla tai linja-autoasemalta Turusta. Majoitusta varten järjestämme paikalle muutamia suuria telttoja. Toki voit yöpyä myös omassa teltassasi tai vuokrata vaikka leirintäalueen mökin.Leirintäalueella on myös keittokatokset, joista löytyy vettä ja liedet.

Milloin?
Heinäkuun ensimmäisenä viikonloppuna 1-3.7.2004. Paikalle voi saapua jo perjantai-iltana tai lauantaina aamupäivällä suoraan kallioille.
Odotettavissa on aurinkoista säätä sillä saaristossa aurinko yleensä paistaa vaikka mantereen päällä makaisikin pilviä. Tapahtumalla ei siis ole säävarausta, se järjestetään joka tapauksessa!

Muuta?
Lähimmät kaupat sijaitsevat parin kilometrin päässä leirintäalueesta, joten niistä voi hankkia ruoka- ja juomatarvikkeet.
Saunojen, majoituksen (kimppateltat / omat teltat), veneiden ja muun oleellisen järjestämisestä aiheutuvien kulujen odotamme olevan 10-15e /pää joka toivotaan suoritettavan paikan päällä. Viimekerrasta poiketen pyrimme saamaan tällä kertaa leirintäalueelta oman nurkkauksen, johon omat teltat voidaan pystyttää ilman lisämaksua. Ruokapuolen jokainen hoitaa itse. Lomakeskuksesta siirrymme kallioille joko autoilla tai Riskeläisvuorelle veneellä. Illaksi on varattu sauna ja Kuunari Helenassa on tanssit.

Ilmoittautuminen
Jotta osaisimme hieman varautua kimppamajoittujien ja saunojien määrään niin toivomme ilmoittautumista osoitteeseen kustaviät-hotmail.com Sähköpostiin ilmoittautuneet saattavat saada myöhemmin tarkempaa tietoa. Toki paikanpäälle voi tulla muutenkin!
Kysyttävää? 050-5459599, Pauli

Lisätietoa ja pari topoa:
www.kustavi.fi ->Matkailu ->Kiipeily

Suomi-cupin voittajasisarukset

Kusatavin kiipeilytunnelmia

PORI ON-SIGHT

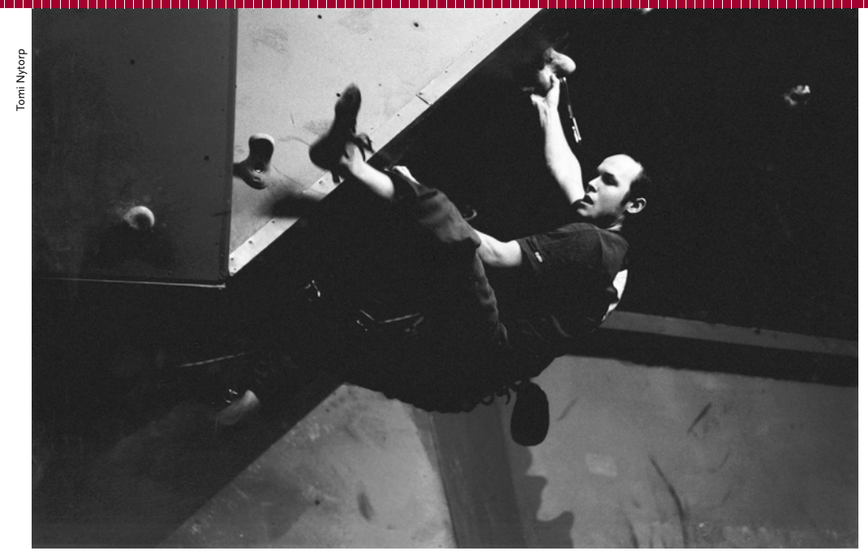
12.2.2005, Porihalli

TULOKSIA

MIEHET
1. Nytorp Tomi, Vertikaali
2. Manni Olli-Petteri, Kruxi
3. Tapaninen Teemu, Tapanilan Erä
4. Haakana Rami, SKEY
5. Huhtikorpi Kuutti, Tapanilan Erä

NAISET
1. Jaakkola Eevi, Tapanilan Erä
2. Jokivirta Mina, Tapanilan Erä
3. Merikallio Heini, Tapanilan Erä
4. Ahokangas Arja, Tapanilan Erä

Tomi Nytorp

Teemu Tapaninen Porin kisojen semifinaalireitillä.

LAPPICUP

26.2.2005, Rovaniemi

TULOKSIA

MIEHET
1. Huhtikorpi Kuutti, Tapanilan erä
2. Sailaranta Joonas, Tapanilan erä
3. Haapakoski Sami, Oulun cave
4. Haakana Rami, SKEY
5. Manni Olli-Petteri, Kruxi

NAISET
1. Huhtikorpi Roosa, Tapanilan Erä
2. Jaakkola Eevi, Tapanilan Erä
3. Merikallio Heini, Tapanilan Erä

BOULDERING MASTERS

12.3.2005, Kiipeilykeskus, Helsinki

TULOKSIA

MIEHET	Pisteet	NAISET	
1. Huhtikorpi Kuutti	596	33. Huhtikorpi Roosa	285
2. Manni Olli-Petteri	579	50. Jaakkola Eevi	242
3. Nytorp Tomi	567	61. Merikallio Heini	216
4. Penttinen Pasi	546	73. Ruokonen Minna	183
5. Ruokonen Toni	486	74. Jokivirta Mina	180

PM-KISAT

19-20.3.2005, Tukholma

TULOKSIA

MIEHET
1. Magnus Midtbo
2. Tomi Nytorp
3. Said Belhaj
...
10. Olli-Petteri Manni
12. Kuutti Huhtikorpi
13. Sampo Kiesiläinen
17. Joonas Sailaranta
20. Teemu Tapaninen

NAISET
1. Linn Karin Stendal
2. Malin Folkestad
3. Roosa Huhtikorpi*
4. (3.) Stine Ostergaard
...
8. Heini Merikallio
13. Mina Jokivirta
*= ei virallinen osallistuja

Mina Jokivirta

Finaalireitin katselu Klätterverket, Tukholma

Mina Jokivirta

Tomi neljännesfinaalireitillä

JYVÄSKYLÄ

Suomi-Cup, Jyväskylä/Hutuki, 2.4.2005

TULOKSIA

MIEHET
1. Huhtikorpi Kuutti
2. Ylönen Jere
3. Marsh Bruce
4. Haakana Rami
5. Fogelholm Markus

NAISET
1. Mikoushkina Anna
2. Huhtikorpi Roosa
2. Jaakkola Eevi
4. Launits Nadezhda
4. Merikallio Heini
6. Ahokangas Arja

Suomi-cup Jyväskylä

Teksti Sami Savela Kuvat Jyrki Kauko

Lauantaina 2.4. käytiin Jyväskylän osakilpailu (Suomi-cupin päätösosakilpailu) Vaajakoskella Hutungissa. Ennakkoon ilmoittautuneiden määrä ei juuri päätä huimannut, joten kilpailupäivän aamuna oli vielä varsin epäselvää millaiset skabat mahtaa tulla. Paikalle lopulta ilmaantui kuitenkin 18 kiipeilijää ja reilusti kannatusosastoa, joten varsin hyvä meininki saatiin aikaiseksi. Lisää väriä kilpailu sai kansainvälisestä säväyksestä, sillä naisten sarjan osallistujista kaksi oli Venäjältä ja miesten sarjaa vahvisti ”brittivaihtarimme ” Bruce Marsh.

Varsinaista karsintaa ei ollut lainkaan vaan kaikki kiipesivät sekä boulderit että köysireitin yhteispisteiden ratkaistessa paremmuuden. Aluksi osallistujille oli tarjolla kahdeksan boulder-ongelmaa ja muutama tunti aikaa rauhassa ratkoa niitä. Miesten sarjasta kaksi erottui joukosta. Sekä Kuutti Huhtikorpi että Jere Ylönen onnistuivat kiipeämään kaikki boulderit. Erityismaininnan ansaitsee Jere, joka tykitti flashina jokaisen ongelman! Myös Bruce Marsh ja Rami Haakana esittivät vakuuttavia suorituksia bouldereilla. Naisten puolella kärkikolmikko teki varsin selkeää pesäeroa muihin. Venäjän Anna Mikoushkina sai bouldereilta parhaat pisteet. Roosa Huhtikorpi ja Eevi Jaakkola jäivät kumpikin kaksi pistettä Annasta.

Varsinainen ”finaali ” oli sitten köysireitti. Reitti oli sama naisilla ja miehillä. Tahti jatkui samankaltaisena kuin bouldereillakin eli Venäjän Anna Mikoushkina kiipesi pisimmälle naisista ja tällä kertaa varsin selvästi. Roosa ja Eevi jatkoivat tasatahtia ja molemmat tasasivat pisteet myös köysireitillä. Lopullisissa tuloksissa Roosa ja Eevi siten jakoivat kakkossijan (cupin osalta osakilpailuvoiton). Miesten reitillä Kuutti onnistui sitten tekemään eroa Jere Ylöseen kiipeämällä lähimmäksi toppia. Bruce taiteili parin otteen päähän Kuutista ja Jere päätyi köysireitillä kolmanneksi.

Kaikkiaan kisat sujuivat mukavasti ja rennon letkeässä ilmapiirissä. Myös ulkomaan vahvistuksemme tuntuivat nauttivan meiningistä. Jyväskylässä tapahtuma olikin ensimmäistä kertaa – tai ainakin jos muinaishistoria jätetään huomiotta. Suomi-cupin kokonaiskisan palkinnot jäivät vielä odottamaan valitettavasti myöhempää jakoa, sillä lopullinen tilanne oli tuolloin vielä hieman hämärän peitossa mm. käsittelemättömän protestin vuoksi.

Anna Mikoushkina

Rami Haakana

Roosa Huhtikorpi

Jyväskylän uudet reitit, Jyrki Kauko

Melko uusi paikka noin kahden vuoden takaa on Keljonkangas. Siellä on noin 30 propleemaa kahdella sektorilla; junatunneli ja pururata. Mainitsemisen arvoisia ongelmia ovat Jussin ***Marvin 8A***, vieläkin toistamatta sekä Jyrki Kaukon jyrkkä ja tekninen ***Booty 7C*** ja lippa traverse ***Superstyling 7b+***. Topoa ei vielä ole, kun ollaan aika laiskoja. Kanavuoreen tein viime kesänä ***Superflyn 7C/+***, reitissä on krimpikkään alun jälkeen pitkä dyno sloupperiin ja hankalahko mätsi. Muita mainitsemisen arvoisia paikkoja on hieno ja iso kivi noin 50 km Jyväskylästä länteen. Kivellä on liuta paikallisen Ollin ja Pyykösen Ollin tekemiä ongelmia 7a:n molemmin puolin sekä Jyrki Kaukon jyrkät ***Lossikuski 7C*** ja ***Vakiopaine 7C+***. Hienoilla muuveilla varustetun Vakiopaineen on Ville Kurru toistanut

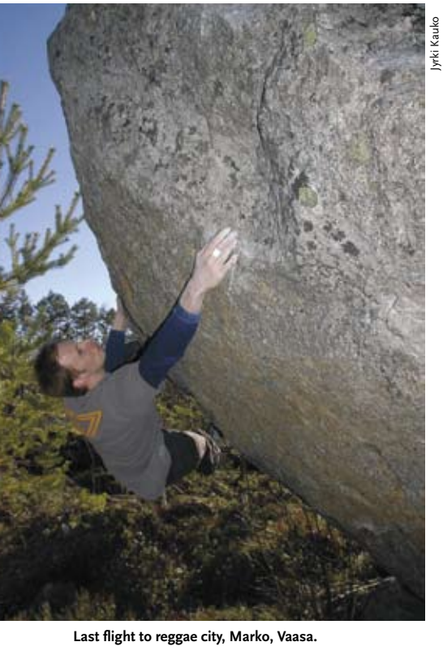
Lapista raportoi Jani Lunnas

Pohjoisen boulder-kausi on nytkähtänyt reippaasti käyntiin. Uusia reittejä on syntynyt tiheään mm. uudelle Käpälämäen kivelle sekä vähän vanhemmille, mutta aina yhtä mukaville Martti Servolle ja Ranuantien kivelle. Myös Hiidenkirnujen muutama pitkäaikainen projekti on nähnyt ensinousunsa. Jesse Tamski onnistui kiipeämään välillä ***"projekti 2000"*** -nimellä ja välillä ***"sveitsiläisten dyno"*** nimellä kulkeneen projektin. "Projekti 2000"-nimi linjalle, jota on yritetty jo yhdeksänkymmentäluvun alkuvuosista alkaen, tuli sitä ensimmäisinä yrittäneiden toimesta. Dyno vaikutti niin futuristiselta, että ajateltiin sen olevan kiivettävissä joskus vuoden 2000 tietämillä. Aikaa kului kuitenkin 5 vuotta kauemmin, mitä nämä Kirnujen pioneerit kuvittelivat. Uuden reitin nimeksi tuli ***Uskonpuute***. Vaikeusaste oli jo määrätty 7C:eeksi niiden muutaman tuhannen yrityksen aikana mitä linja on saanut käytännössä kaikkien Kirnuilla vierailleiden toimesta. ***"Sveitsiläisten dyno"***-nimi puolestaan juontaa juurensa sveitsiläisten Reton ja Matiaksen kyseisen ongelman projektoinnista ja huhusta, että he olisivat linjan kiivenneet. Tähän päivään mennessä ei täyttä varmuutta asiasta ole. Hatunnosto kuitenkin Jesselle siitä varmuudesta, että dyno on kiivettävissä. Toinen kova projekti muuntui uudeksi linjaksi Risto Saarisen toimesta. Uskonpuutteen kanssa samalla Planta Baja -kivellä sijaitseva sormekas vaakahalkeama on ollut muutaman vuoden projektoinnin kohteena. Toistoon tarvitaan ennen kaikkea teräksiset sormet ja ladon ovea muistuttavat hartiat. Linja kulkee kiven negatiivisen sivun poikittain vasemmalta oikealle ja topitus tapahtuu ***Planta Bajan (6A)*** kohdalta. Vaikeusaste on vielä auki, mutta se tuskin jää 7c+:aa helpommaksi. Verrattuna Kirnujen vakiintuneisiin 7c:een bouldereihin puhutaan jo täysin eri sfääreistä.

Jyrki Kauko

Superstyling 7B+, Esko Hautanen, Jyväskylä (Keljonkangas)

Jyrki Kauko

Last flight to reggae city, Marko, Vaasa.

Jyrki Kauko

Superfly 7C/+ Marko Kauko.

Turku

Olli-Petteri Manni pulttasi keväällä Toravuoreen vasemmassa reunassa olevaan "projekti"– reittiin 4 pulttia lisää ja tunnin odottelun jälkeen kiipesi reitin ylös, nimeksi tuli ***Nipsu*** ja vaikeutta n. 7a+.

Joensuu, Pasi Penttinen

Uusi boulderalue löydetty Joensuun seudulla. Kivenlaatu on jopa parempi kuin Jeron bouldereilla! (Olen itse siellä käynyt ja siellä kivi on loistavaa!). Paikalliset kiipeilijät ovat Pohjois-Karjalasta nyt keväällä löytäneet useita erittäin lupaavia ja isoja boulderalueita, kiviä on kuulemma "järisyttävän" paljon! Lisää tietoa ja topoja ilmestyy syksymmällä kun alueita on saatu kehitettyä. Kiipeilylehden syysnumeroon luvassa juttu alueen boulderoinnista!" >

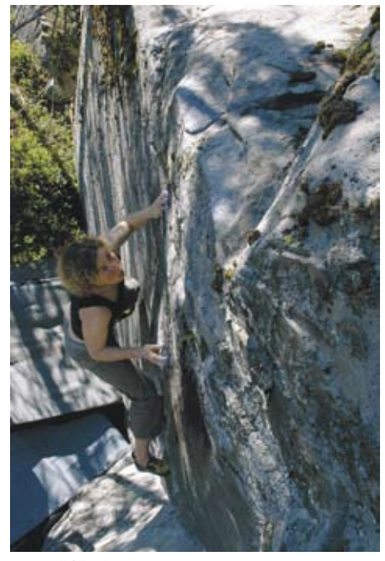
Kuva Ville Seitamo

Projekti 2000. **Yritysvuorossa Kari Pieskä.**

Kuva Kalle Koho

Risto Saarinen ja *Linnuntie 7C+?*.

Kuva Ville Kiiski

Kaisa Härkönen

Jarmo Annunen

Nalle ja Dream time 8B+

Mina Jokivirta

Tomi ja Little Big Boss, 8a, Tarn.

< <<

Tomi Nytorp, Suomen Mr. On-Sight, kiipesi huhtikuussa Ranskan kiertueellaan seuraavat reitit, tietenkin on-sight: ***Arnaque.com 8a***, ***La banda del rulos 8a*** ja ***Little big boss 8a*** Tarnissa sekä ***Nimetön 8a*** St legerissä. Kovaa settiä! 8 b:n boulderien nousut ovat kansainvälisestikin kovaa valuuttaa ja uutisaiheita. Lahjakas Nalle Hukkataival on ehtinyt kevään aikana kiipeämään useamman: Ensinousut reiteille ***Dodo assis 8B*** Ahvenanmaalla huhtikuussa, ***7 veljestä 8B*** Nurmijärvellä toukokuussa sekä sokerina pohjalla yksi maailman kuuluisimmista boulderista, todellisten voimamiesten megaklassikko ***Dream time 8B+*** Crescianossa maaliskuussa!

spotteri

Pikkupaloja

Kilpakiipeilyn Suomi-cupin voiton kaudella 2004–2005 veivät Huhtikorven lahjakkaat sisarukset Roosa ja Kuutti Huhtikorpi. Molemmat saavat 500 euron spipendit kilpailuihin ja harjoittelumatkoihin käytettäväksi ja vuodeksi perheen palkintokaappiin komeat Suomi-cupin kiertopalkinnot. Onnittelut Roosalle ja Kuutille!

Pasi Penttinen, Joensuun kiipeilijä-maratoonari- seikkailu-urheilija-soutaja-treeninarkomaani, hankki hiljattain Nissan X-trail citymaasturin jolla sujuvat sekä SKIL KTO-koulutukset että uusien bouldereiden etsintä Pohjois-Karjalan koivikoista. Nissan teki Pasista kiipeilyaiheisen jutun asiakaslehteensä, joten kyllä Suomessakin sponsorin hankkiminen onnistuu!

ROCK-05...

MITÄ MITÄ MITÄ??

Lisääntyvistä access-ongelmista johtuen Kiipeilyliitto tunsi tarvitsevansa koko Suomea kattavan kiipeilykalliorekisterin, joka sisältäisi hyödylliset taustatiedot käytetyistä kiipeilyalueista. (Maanomistajan tiedot, kartta- ja gps-koordinaatit ja kiipeilylupa). Me, kaksi liikunnanohjaajaopiskelijaa saimme tehtäväksemme koota kyseisen rekisterin kiipeilyliitolle. Samalla saimme kauan pohtimamme aiheen opinnäytetyöhömme. Työn aihe tuntui mielenkiintoiselta, haastavalta ja mikä parasta erittäin hyödylliseltä. Koottava rekisteri tulee olemaan vain osa opinnäytetyötämme. Tarkoituksenamme on tehdä kaksi erillistä työtä: Kalliorekisteri kiipeilyliiton käyttöön ja varsinainen opinnäytetyö Lahden ammattikorkeakouluun.

Pohjana rekisterille käytämme vuoden 2003 Topoa, jonka perusteella jaoimme Suomen osa-alueisiin. Jokaiselta osa-alueilta otimme yhteyttä ihmisiin, lajin harrastajiin joilta uskoimme saavamme haluamamme tiedot sen alueen kiipeilypaikoista.. Lukuisten puhelinsoittojen ja sähköpostiyhteyksien jälkeen tavoitimme oikeat henkilöt ja työ edistyi mukavasti. Haluammekin kiittää kaikkia yhteistyössä olleita henkilöitä! Panoksenne on ollut suuri ja tulevaisuutta ajatellen erittäin tärkeä...

Toki tietoja jäi puuttumaan. Edessämme on vielä muutamien alueiden maanomistajatietojen hankkiminen mutta kokonaisuudessaan rekisteri on jo lähes valmis. Jos tätä lukiessaan joku tuntee omistavansa jotain tietoa mikä voisi olla hyödyllistä, ottakaa rohkeasti yhteyttä!

Rekisteriä tehtailivat
Tommi Kaikkonen ja Piia Mäkelä

tommi.kaikkonen@pp2.inet.fi
piia_makela@hotmail.com

Lisää aiheesta sivulla 40

Naisen näkökulma

SYSTEMAATTISESTA HARJOITTELUSTA

Teksti Eija Joensuu

Olisi hienoa kirjoittaa tähän alkuun pari ainoaa oikeaa totuutta kiipeilystä. En kuitenkaan tee niin. Kiipeily merkitsee eri ihmisille eri asioita. Minusta on ihaninta boulderoida ulkona ja jonkun toisen mielestä on ihaninta yläköysitellä sisäseinällä. Molemmat ovat oikeassa, sillä makuasioista ei voi kiistellä. Harrastan kiipeilyä siksi, että se on mukavaa. Ja harjoittelen systemaattisesti siksi, että haluan oppia kiipeilemään paremmin.

Kiipeilin ensimmäiset vuoteni Kauniaisten väestönsuojan hämärissä, kolkoissa tunneleissa sekä kesäisin ulkona. Kiipeily oli mukavan haastavaa ja halusin panostaa siihen enemmän. Pienten tiedustelujen ja parin tapaamisen jälkeen sain valmentajakseni Jorma "Janinan isä" Käyhkön. Yhteistyömme on alusta asti toiminut mainiosti. Jorelta saa ja uskaltaa kysyä ihan mitä vaan. Yleensä hän vastaa kysymyksiin kaivamalla ensin taskustaan esiin kynän ja paperia. Sitten hän piirtää pari pylväsdiagrammia sekä pari muuta epämääräistä kuviota ja selittää koko asian juurta jaksain. Valmentajana Jore on ammattitaitoinen, innostunut ja perusteellinen, tosin kuvallisessa ilmaisussa on hiukan toivomisen varaa:)

Valitsemme joka vuosi yhdessä pari kiipeilykisaa, joihin Jore tekee harjoitusohjelman. Harjoitusohjelman tavoite on saada kuntohuippu osumaan kisapäivään. Systemaattinen harjoittelu aloitetaan paria kuukautta ennen kisoja eli yhteensä vuodessa menee noin 3-6 kuukautta harjoitusohjelman noudattamiseen. Kun kisat ovat ohi ja harjoitusohjelma loppunut kiipeilen fiilispohjalta miten ja missä huvittaa. Sen verran kiipeilystä kuitenkin pidän, että ilman harjoitusohjelmaakin kiipeilen noin neljä kertaa viikossa. Ulkokiipeily on kiipeilyssä se juttu, joka saa minut kiipeilemään ja harjoittelemaan. Kun ulkokiipeilykausi alkaa, niin sisäseinät saavat jäädä. Ulkona on vain niin paljon mukavampaa!

HARJOITUSOHJELMA

Joren uuden väritulostimen myötä harjoitusohjelmani ovat nykyään nelivärisiä ja sisältävät monenlaisia harjoitteita. Kiipeilyharjoitteet on jaettu neljään eri vaiheeseen harjoitusreit-

Antti Joensuu

Fontainebleau 95.2, Le P'tit toit 7a+

tien pituuden, palautumisaikojen ja tehojen mukaan. Lisäksi on erilaisia aerobisia harjoituksia, voimaharjoittelua sekä kotona että punttisalilla, hierontaa ja lepoa. Tärkeitä asioita harjoittelussa ovat myös treenistä palautuminen, oikeanlainen ravinto ja riittävä yöuni. Systemaattinen harjoittelu saattaa kuulostaa helpolta; Ohjelma vain käteen, kello käyntiin ja kiipeilemään. Oikeastaan totuus paljastuu siinä vaiheessa, kun lukee ohjelman läpi. Muuvimäärät, suorituskerrat ja palautumisajat on helppo ymmärtää. Huomattavasti vaikeampaa on arvioida kiipeilyssä käytettäviä tehoja. Jokainen kiipeilyharjoitus tehdään tietyllä prosentuaalisella teholla. On vaikea tietää käyttääkö tehoistaan 60% vai kenties 75% ? Onneksi käytettäviä tehoja ei tarvitse ihan viiden prosentin tarkkuudella tietää. Toinen vaikea asia on treeenireittien tai boulderien tekeminen. Niiden pitää olla monipuolisia, laadukkaita ja tarpeeksi vaikeita. On aika hankalaa ja aikaa vievää keksiä boulderia, joka täyttäisi kaikki kriteerit. Ja jossa vielä kaiken lisäksi harjoiteltaisiin jotain heikompaa osa-aluetta. Kolmas vaikea asia on saada itsestään kaikki irti. Erityisen hankalaa se on maksimivoimaharjoituksissa, joissa harjoitukset tehdään kovaa 90-110% teholla, mielellään kaverin kanssa vuorotellen. Supervaikeaa se on erityisesti silloin kun kaveri ei ole messissä.

PUNTTIHARJOITTELU

Punttiharjoittelua on harjoitusohjelmassa aika vähän. Kiipeilemään oppii kiipeilemällä, ei painoja nostamalla. Punttisalilla tehtäviä liikkeitä ovat esimerkiksi leuanveto lisäpainoilla, perusylätalja sekä yhden käden ylätaljavedot, alatalja, hauiskääntö händeleillä vuorotellen, suoratja vinot vatsalihakset ja selkälihakset. Toisto- ja sarjamäärät sekä palautumisajat menevät harjoitusohjelman mukaan. Voimakestävyyskaudella tehdään pidempää sarjaa lyhyemmillä tauoilla, kun taas maksimivoimakaudella toistomääriä on 2-5, sarjoja maksimissaan kaksi ja palautumisajat ovat pidemmät. Maksimivoimakausi on suosikkini niin kiipeily- kuin punttiharjoittelunkin osalta. Mieluummin teen vähemmän toistoja, täysillä, otsasuoni pullottaen kuin hinkkaan pidempää sarjaa.

Vastalihasten merkitys kiipeilyharjoittelussa on erittäin tärkeä. Ei riitä että suorittavat lihakset ovat vahvat. Maksimaalisen tehon saavuttamiseksi täytyy vastalihastenkin olla kunnossa. Vastalihasharjoitteisiin kuuluu esimerkiksi penkkipunnerrusta, dippejä, ylös työntöjä, kuminauhalla tehtäviä olkapäihin kohdistuvia liikkeitä sekä erilaisia selkälihasliikkeitä. Hyviä vastalihaksia tukevia lajeja ovat esimerkiksi uinti ja hiihto.

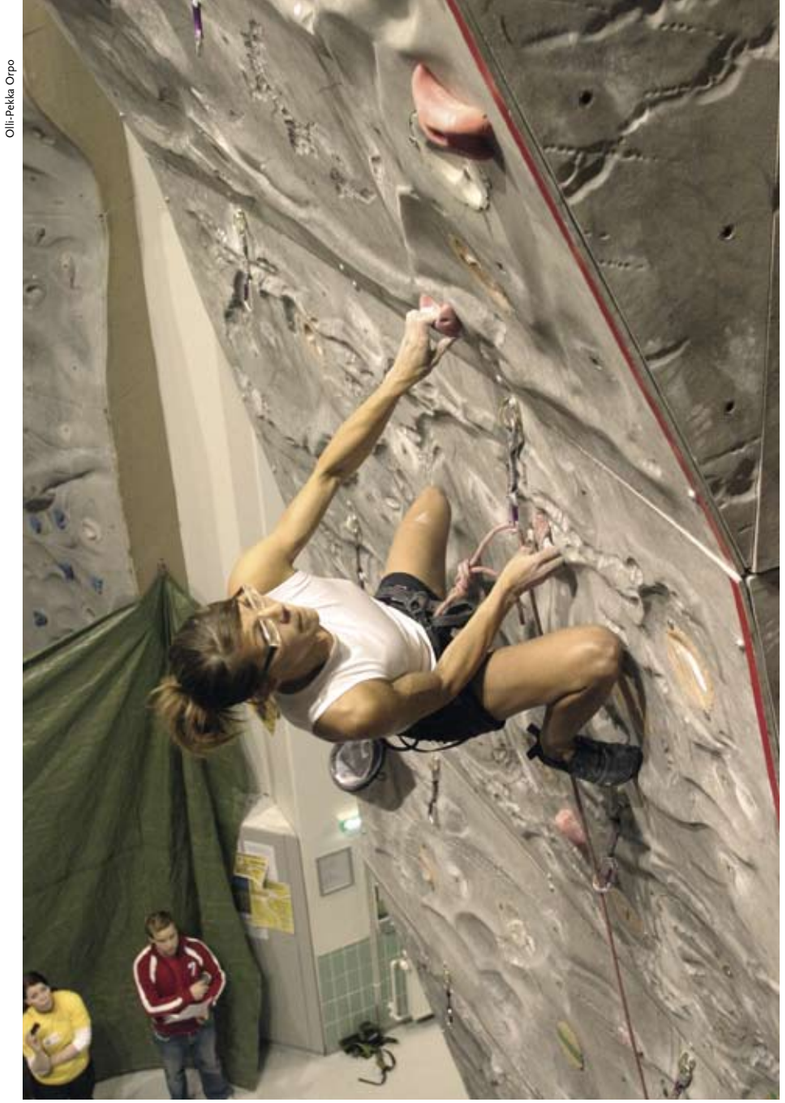
AEROBISET HARJOITTEET

Ennen kiipeilyn aloittamista pelasin 9 vuotta lentopalloa. Muutos joukkuepelistä yksilölajiin ei ollut helppo. Mieluiten kiipeilenkin yhdessä kavereiden kanssa kuin yksin. Pari vuotta sitten jatkoin lentopalloharrastusta ja liityin kolmossarjassa pelaavan Savion Sampojen joukkueeseen. Lentistreenit ovat hyvää vastapainoa kiipeilylle ja lisäksi ne toimivat myös osana aerobista harjoittelua.

Harjoitusohjelman aerobiset harjoitteet vaihtelevat laidasta laitaan. Harjoitteita löytyy monenlaisia; tasaisella sykkeellä tehtäviä pidempiä lenkkejä, intervallityyppisesti rytmitettyjä harjoituksia, mäkitreenejä sekä lyhyitä, rentoja vetoja. Aerobisilla harjoitteilla voidaan esimerkiksi kohottaa peruskuntoa, nopeuttaa palautumista tai hakea kiipeilysuoritukseen rentoutta. Harjoitteet voi tehdä kävellen, juosten, pyöräillen tai vaikka rullaluistellen.

RAVINTO JA PALAUTUMINEN

Oikeanlaisen ravinnon avulla treenistä saadaan enemmän irti ja palautuminen nopeutuu. Jokaisen treenikerran jälkeen pitäisi noin puolen tunnin sisällä korvata menetetty energiamäärä, jotta palautuminen voi alkaa. On siis turha haaveilla, että treenin jälkeen ehtii pilkkoa, keittää ja hauduttaa mitään pidempää aikaa vaativia ruokaprojekteja. Itse olen antikulinaristi enkä pidä ruuanlaitosta, joten ruokavalioni peruspilarit ovat yksinkertaiset; ruisleipä, nuudelit, tonnikala, kananmuna, puuro, erilaiset maitotuotteet (mm. voi, juusto, raejuusto, jugurtti), pakastepizzat ja kahvi. Välillä syön omega-3 rasvahappokapseleita, päivittäin juon Berocca- monivitamiinijuoman, satunnaisesti käytän magnesiumia (sisäisesti) ja silloin tällöin juon Twinlabin Opti Fuel- drinkin, joka sisältää proteiineja ja hiilihydraatteja. Olen ollut kasvissyöjä noin kuusi vuotta ja sen takia yritän huolehtia esimerkiksi riittävästä proteiinien saannista. Kasvissyönti tarkoittaa minun tapauksessani sitä, että en syö lihaa enkä kanaa. Olen kasvissyöjä monesta eri syystä, mainittakoon vaikka yksi; vastustan eläinten tehotuotantoa. Esimerkiksi tapa, jolla broilereita nykyään tuotetaan on eettisesti erittäin kyseenalainen. Kasvissyönti on minun pieni kannanotto eläinten oikeuksien puolesta. Ei siitä sen enempää.

Olli-Pekka Orpo

Tapanila, SM 2004

LUONNE & KIIPEILY

Kiipeily merkitsee minulle monenlaisia asioita; omien rajojen etsimistä, luovuutta, nöyryyttä, päättäväisyyttä, luonnon kokemista, onnistumisen iloa, intoa ja sosiaalisuutta. Ehkä kiipeilyn moniulotteisuus on syy joka saa minut kiipeilemään? Luonteeltani olen määrätietoinen, tunnollinen ja sitkeä harjoittelija. Kun treenaan haluan antaa kaikkeni. Ajattelen vaikeita boulddereita ja reittejä haasteina, en luovuta helposti. Pyrin tietoisesti kehittämään heikkouksiani ja yritän kiivetä paljon boulddereita, jotka ovat minulle vaikeita. Jos Jore haluaa kannustaa minua kiipeämään hän sanoo: ”Kuule Eija, tämä on niin vaikea boulder, että et tule ikinä pääsemään tätä. Oikeastaan sinun on edes turha kokeilla.” Joku voisi lannistua näistä sanoista, mutta minä, kilpailuhenkinen yllytyshullu innostun! Jos en pääse jotain boulderia, niin yritän olla selittelemättä. On turha vedota pituuteen, sormien pienuuteen, vääränlaisiin kiipeilykenkiin tai siihen, että hyttysmyrkky jäi kotiin. Jos ei pääse, niin ei pääse. Selittelyt vain pahentavat asiaa.

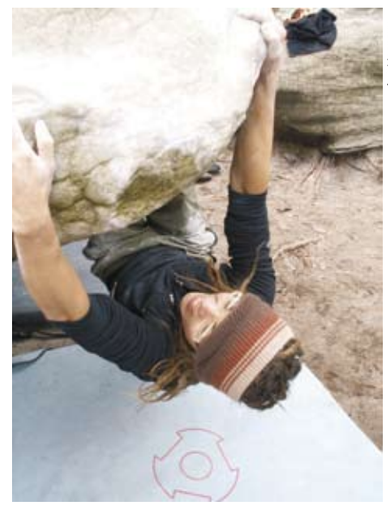
Antti Joensuu

Fontainebleau, Bas Cuvier, La V1 5b

KANTAPÄÄN KAUTTA

Viiden vuoden aikana olen oppinut kuuntelemaan omaa kehoani ja tottelemaan sitä. Väsyneenä ei kannata treenata, sillä laatu on tärkeämpää kuin määrä. Mieluummin kannattaa panostaa yhteen hyvään treeniin kuin kahteen huonoon. On ollut vaikea oppia jättämään harjoituskertoja välistä, jos olo tuntuu väsyneeltä tai paikat kipeiltä. Se tuntuu takapakilta ja luovuttamiselta, mutta sitä se ei ole, päinvastoin. Kuten harjoitusohjelmaan on merkitty, lepo ja palautuminen ovat yksi tärkeimpiä osia treenistä. Tämän asian olen opetellut kantapään eli lukuisten sairastelujen ja useiden ylikuntoon ajautumisten kautta. 2002 talvella olin pienessä kuumeessa kaksi kuukautta ennen kuin lääkärit löysivät syyksi poskiontelotulehduksen. Useat kisat ovat myös jääneet välistä sairastelun takia. On henkisesti erittäin raskasta treenata innolla pitkään kisoja varten, sitten sairastua juuri ennen kisoja ja maata kotona odottamassa ihmeparantumista, kun muut ovat kisaamassa ja pitämässä hauskaa.

Olen varma, että ilman Joren opastusta ja harjoitusohjelmia kehittymiseni kiipeilijänä olisi ollut paljon hitaampaa. Voi olla että se olisi jo loppunut. Toki voi olla, että ilman minua myös Joren kehitys kiipeilyssä olisi loppunut. Nyt äijä joutuu pitämään itsensä vetreänä ettei ihan joka kerta saa 6-0 turpaan, kun ollaan yhdessä treenaamassa! Mitään treenivinkkejä en osaa enkä halua kenellekään antaa. Mikä sopii yhdelle ei välttämättä sovi toiselle. Tärkeintä on tahto. Mitä haluat sen saat. Älä luovuta äläkä selittele. Jos systemaattinen harjoittelu ja kiipeilyssä kehittyminen kiinnostaa, niin kannattaa lukea Joren kirjoittama ”Kiipeilyn harjoittelu ja valmennus” -kirja. Se on luultavasti tosi hyvä kirja!

Antti Joensuu

Fontainebleau 95.2, Le P’tit toit 7a+

Hikeä ja ilon kyyneleitä 5642 metrissä

Teksti ja kuvat Juri Sevrjukov

Kuulin Elbrus-vuoren olemassaolosta vasta muutama vuosi sitten, vaikka olen asunut suurimman osan elämästäni Neuvostoliitossa ja Venäjällä, jossa vuori sijaitsee. Heti samaan aikaan aloin haaveilla noususta tälle Euroopan korkeimmalle huipulle, mutta tuolloin hanke jäi idean tasolle – en ollut vielä henkisesti, fyysisesti tai taloudellisestikaan valmis.

Keväällä 2004 alkoi tuntua siltä että aika on kypsä vuorivaelluksen toteuttamiselle. Pikku hiljaa aloin suunnitella matkaa, hankkia varusteita ja kysellä sopivia matkanjärjestäjiä, mutta vasta ostettuani lentolipun ymmärsin, että olen oikeasti lähdössä matkaan. Myös vaikea matkanjärjestäjän valinta osoittautui myöhemmin oikeaksi.

Odotusviikot ennen lähtöpäivää olivat jännittäviä. Jotkut tuttavat kyselivät suoraan että olenko todella niin idiootti, että lähden varta vasten riskeeraamaan henkeni ja todennäköisesti kuolemaan vuorelle. Ehkä niin, mutta toisaalta olisinko enemmän turvassa kotona?

Lentoni Pietarista Mineralnie Vody –nimiseen (suom. mineraalivesi) kaupunkiin kesti 2.5 tuntia. Lennon aikana ennätin keskustella yhden miehen kanssa, joka kertoi kuinka vaikea Elbrusille nousu on. Hän itse oli monta kertaa yrittänyt nousta , mutta epäonnistunut, koska kunto ei riittänyt, vaikka mies näyttikin minusta erittäin urheilulliselta. Saa nähdä miten minulle käy ja montako kertaa minun pitää käydä kokeilemassa, mieti itsekseni. Entä jos oma hyväkään fyysinen kunto ei riitä vuoristo-olosuhteissa. Olin kuullut, että kesälläkin vuorilla on joskus –30ºC.

Matka kesti kaikkiaan 10 päivää ja ohjelma koostui kahdesta osuudesta: akklimatisaatiovalmennuksesta perusleirissä ja noususta Elbrusille. Valmennusleiri oli kauniissa paikassa 2380 m:ssä, noin 30 km päässä Elbrusilta. Leiristä käsin kävimme nousemassa 4000 metriin saakka. Nousu vei kaikkiaan kolme päivää ja kaksi yötä. Kunakin päivänä nousimme noin 3-4 tuntia. Selässäni oli 30 kilon reppu. Päätin kantaa mukanani kaikki tavarat, koska halusin rasittaa kehoani mahdollisimman paljon, jotta itse nousu Elbrusille olisi helpompi. Vasta reissun jälkeen luin jostain oppaasta, että jos kiipeilijällä on 28 kg:n reppu, se tarkoittaa siitä että hän on huonosti valmistautunut, ja jos hän kantaa 32 kg:n reppua, se on jo hengenvaarallista. Onneksi olen vieläkin elossa, mutta olisi varmaan ollut syytä lukea kokeneiden kiipeilijöiden neuvoja jo ennen lähtöä.

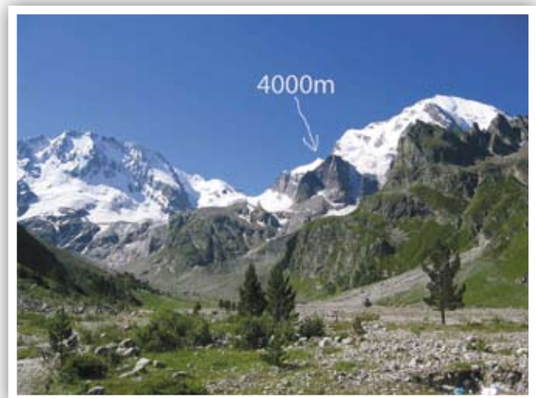
Nousun alussa vauhtimme oli 50-60 askelta ja tauko. Korkeuden lisääntyessä vauhti hidastui 10 askeleeseen jolloin sekä taukojen määrä että pituus kasvoivat. Moni kiipeilijä alkoi tuntea vuoristotaudin oireita. Itselläni kaikki tuntui olevan fysiikan puolesta kunnossa, mutta ajatuksissa pyörivät kysymykset siitä, milloin tämä loppuu ja minkä takia lähdin pois kotoa parhaaseen mansikka-aikaan. Tiesin kuitenkin, että jokainen askel vie minua kohti yhtä elämäni unelmaa ja tavoitetta, kohti vuorenhuippua.

Vaikka luulin käveleväni melko reipasta vauhtia niin silti yksi virolainen ”hirvi” ohitti minut kovalla vauhdilla näyttämättä ohittaessaan lainkaan vilkkua. Viimeisessä leirissä 3700 metrissä minuunkin iski vuoristotauti. Päätä särki armottomasti mutta se tokeni pienillä tirsoilla.

Viimeisen nousun ajaksi jätimme kaikki tavarat leiriin, ja ero repun kanssa vaeltamiseen oli huomattava. Nousu tuntui melkein nautinnolta, vaikka jyrkkyys oli huomattavasti suurempi. Vihdoin pääsimme perille 4000 metriin. Aurinko paistoi kauniisti, maisemat olivat mahtavia ja Elbrus näkyi kutsuvana jonkin matkan päässä. Vasta pieni välietappi oli saavutettu, mutta silti tunnelmat olivat mahtavat. Pieni väsymys tuntui unohtuvan hetkessä. Oli oikeastaan ikävä palata alas perusleiriin heti samana päivänä. Laskeutuminen tuntui helpolta, mutta sekin vaati varovaisuutta.

Palattuamme perusleiriin osa halusi juhlia ensimmäistä nousuaan, mutta tiesin, että pienikin määrä alkoholia voi viedä paljon voimia näissä vaikeissa olosuhteissa. Minun tavoitteeni, nousu Elbrusille oli vielä saavuttamatta.

Seuraava päivä oli lepo- ja pyykkipäivä. Kun kaikki vaatteet oli pesty, löysin itselleni seuralaisen ja läksimme taas ylös pienelle kävelylle. Osa ryhmästämme jäi ottamaan aurinkoa, mutta minä ajattelin ahneena, että näin kauniissa paikassa pitää ennättää nähdä ja kokea enemmän.

Lepopäivän jälkeen lähdimme perusleiristä Elbrusille, jossa piti lopullisesti selvitä ”ollako vai eikö olla”. Pohdin myös sitä otanko laskettelusukset ja lasken alas, mutta keskusteltuani asiantuntijoiden kanssa, totesin ettei suksia kannata ottaa – ja se oli hyvä neuvo.

Tähän asti sää oli ollut loistava, mutta sitten alkoi muuttua koko ajan huonommaksi. Hissillä nousimme leiristä 3780 metriin. Siellä tapasin paljon ulkomaalaisia. Oli kuulema suosittu paikka, mutta suomalaisia ei näkynyt.

Klo 02.00 oli herätys, vaikka en ollut itse asiassa nukkunut yhtään. Tuntui hankalalta hengittää. Sää oli loistava, kirkas taivas ja pikkupakkanen. Näin tähdenlennon; ainakin se oli hyvä enne.

Eräs ryhmä vuokrasi traktorin, joka nosti heidät 4500 metriin. Ajattelin että heidän olisi pitänyt vuokrata helikopteri ja nousta sillä huipulle ;-))

Aloitimme nousun hitaasti, mutta varmasti klo 03.00. Ryhmä, jonka kanssa aloitin, tuntui etenevän turhan hitaasti, ja siirryin toiseen ryhmään.

askelta ja pitkä tauko.

Tulin 5300 metriin, jossa oli levähdyspaikka. Söin kaikki muonat pois, luin kaikki tekstiviestit. Yksi niistä oli vaimoni lähettämä jossa hän kirjoitti: ”Turvallista nousua ja voimia”. Sillä hetkellä minulla ei ollut yhtään voimia jäljellä, ja sanoin etten jaksa enää. Päätä ja silmiä särki. Aurinkolasit ei tuntunut olevan mitään apua. Sydän pomppi vimmatusti. Ymmärsin selvästi että oli päätettävä kävelläkö vai laskeako alas. Ohuen ilmanalan vaikutus elimistöön on yksilöllistä, olin lukenut oppaista. Fyysisellä kunnolla ei asiaan ollut vaikutusta. Tiesin asian vakavuuden, enkä halunnut riskeerata, mutta toisaalta kello oli vielä vähän , sää oli ok ja uusi ryhmä oli juuri menossa ylös. Päätin jatkaa vielä.

Kahden viimeisen nousutunnin aikana vauhtini putosi vielä: yksi askel ja monta minuuttia taukoa. Päässä pyöri vain yksi ajatus: Milloin tämä loppuu, ja missä huippu on? Onneksi en ollut nousemassa yksin. Ryhmäläiset antoivat henkisestä tukea ja kannustivat jatkamaan vielä vähän. Hapen puute tuntui jo voimakkaasti, mutta onneksi huippu oli jo näkyvissä. Vaikka tunsin välillä kuolevani päätin nousta huipulle. Viimeiset metrit etenin konttaamalla. Ylhäällä tuli itku; vihdoinkin olin Euroopan korkeimmalla huipulla, rähmälläni, mutta perillä. Se oli väsymyksen ja voiton itkua yhtä aikaa. Olin antanut itsestäni kaiken tähän suoritukseen. En ikinä tule unohtamaan sitä tunnetta; jotain samanlaista kuin oman lapsen syntymä. Olin käyttänyt nousuun yhdeksän tuntia. Räpsin valokuvia mahtavista näkymistä. Siellä ylhäällä mietin miten ihminen voi olla niin heikko ja samanaikaisesti niin vahva.

Homma oli puikossa, piti laskeutua alas. Ymmärsin että tehtävä on vain puoliksi tehty ja että jostain pitäisi löytää myös voimia tulla alaspäin. Varovaisuuttakaan ei pitäisi unohtaa; usein tapaturmat sattuvat alaspäin mentäessä. Alastulo kesti 4,5 tuntia ja sujui ongelmitta. Tapasimme yhden zombimiehen joka kertoi etteivät hänen ajatuksensa olleet oikein selkeitä. Annoimme hänelle lääkettä ja toimme hänet mukanamme alas.

Paluulentooni oli vielä muutama päivä ja kävin vielä katselemassa muita paikkoja ja lähikaupunkeja. Istuessa lentokoneessa sanoi Elbrusille näkemiin ja päätin tulla takaisin mukanani joukko suomalaisia. Aion myös jossain vaiheessa tuoda oman poikani tänne, sitten kun hän kasvaa. Nuorin Elbrusin valloittaja on tällä hetkellä 13 vuotias. Koneessa suunnittelin myös mikä olisi seuraava huippu jonne lähden. Olisiko se Kilimanjaro (5895 m) vai heti Pik Lenina (7134 m)? Elbrusille nousua suosittelen lämpimästi kaikille.

Yhtä aikaa auringon nousun kanssa alkoi kova tuuli. Mietin pitäisikö luovuttaa ja palata alas, koska sormet olivat jäässä. Niin jääsä ettei tullut mieleenikään ottaa kameraa ja alkaa kuvaamaan mahtavaa auringonnousua. Yksi kaveri sanoi että se on ihan normaalia ja että tunne haihtu kohta.

Muutama tunnin kuluttua aloin jäädä jälkeen ryhmää heidän kovan vauhtinsa takia ja minä jäin yksin.

Tällä korkeudella vuoristotauti iskee varmasti. Monia oksettaa, jotkut nukahtavat tai kulkevat eteenpäin kuin zombit ymmärtämättä mitä he tekevät. Päässä pyöri vain yksi ajatus: ”Jaksanko minä?” Voimat olivat vähissä; tunne oli aivan uudenlainen. Tahti 10 pientä

Hieman erilainen maa harrastaa kiipeilyä:

ISLANTI

Teksti: Jussi Muittari Kuvat: Jussi Muittari, Sanna Kyllönen

Qerduberg, noin 2 km pitkä poikkari

Loppukesästä 2004 sain yllättäen reilun parin viikon vapaan töistä ja päätin soittaa Islantiin liikennöivään lentoyhtiöön ja kysellä mahdollisten peruutuspaikkojen hintoja. Peruutuspaikkoja ei ollut mutta onnistuin kuitenkin saamaan riittävän edulliset lennot ja matka kohti Islantia alkoi muutaman päivän kuluttua. Kaverini oli ollut alkukesästä asti oppaana hevosvaelluksia suorittavassa firmassa ja hänelläkin oli vapaata kyseisenä aikana, joten päätimme tarkastaa heppavaelluksen lomassa millaista kiipeilyä tästä tuliperäisestä maasta löytyisi.

Kiipeilypiirit eivät ole suuren suuret Islannissa – noin 200 kiipeilijää, joista aktiiveja noin 50 – mutta kiipeilylle on Islannissa kuitenkin pitkät perinteet. Saarivaltion suurin kiipeilyseura Isalp on toiminut aktiivisesti vuosikymmeniä ja reittejä sen toimesta on tehty useampi sata ympäri Islantia. Eri kivilaatuja löytyy paljon mutta merkityt kiipeilypaikat ovat laadultaan joko graniittia tai gneissiä. Laavakivet ovat useimmiten liian hauraita kiipeilyyn, vaikka laavan muodostamista kiviröykkiöistä löytyykin mitä ihmeellisimpiä muotoja. Tosin innokas boulderoija saattaa löytää laavapeltojen keskeltä kestävämpääkin kivilaatua. Ongelma on vain monissa laavan muodostamissa paikoissa, että kiivettävän näköinen kallio tai hienon boulderin muodot omaava kivi on usein syntynyt pienistä kivistä, jotka eivät ole sulaneet yhteen kunnolla. Ainakaan paikalliset eivät olleet kovin innostuneita laavapelloilla kiipeämisestä. Eräs Islannin erikoisuus on kuusikulmion muotoiset usein basaltista muodostuneet kivipilarit, joita saattaa olla leveydeltään kilometrien mittaisina seinäminä. Nämä geologisesti ajatellen nuoret kivilaadut ovat muodostuneet kivimassan jäähtyessä ja tiivistyessä kuusikulmion muotoon. Nämä tarjoavat tradikiipeilyyn ja matalammilla paikoilla boulderointiin loistavia mahdollisuuksia.

Aivan kuten Norjan rannikolla, on ilmasto ongelma kiipeilyn suhteen Islannissakin. Vettä sataa usein ja puuton alue ei anna suojaa tuulelta, joten lämpötilat saattavat keskikesälläkin laskea sille tasolle, että kalsareille löytyy käyttöä. Tuuli on kuitenkin pelastava tekijä, sillä kalliot kuivuvat nopeasti sateen jälkeen. Allekirjoittaneelle Islannin kelit eivät näyttäneet huonoa puoltaan kuin muutaman päivän, sillä helleaaltoa kesti parin sadepäivän jälkeen kolme viikkoa. Kelit olivat kuulemma lämpimimmät vuoden 1977 jälkeen...

Ja mennäänpä itse asiaan

Aloitin reissuni katsastelemalla maisemia pari päivää hepan selässä läheisillä vuorilla köpötellen kunnes reidet, selkä ja hartiat olivat siihen pisteessä, että jo pelkkä ajatus kallion halaamisesta tuotti ongelmia. No pakkasimme kuitenkin kimpsut ja kampsut reppuun ja liftasimme Reykjavikiin vuokraamaan auton. Ajoitus auton vuokraamiseen oli huono, koska noin 10 000 muuta turistia oli myös keksinyt vuokrata auton. Muutamasta vuokraamosta saimme tylyn EIOO:n kunnes löysimme eräästä vuokraamosta kaksipaikkaisen urheiluauton puolet muita autoja halvemmalla. Tämä ei kuulemma kelvannut kenellekään, koska olimmehan sentään Islannissa, jossa tieverkosto ei ole aina paras mahdollinen. Tämä auto kohtasikin sitten useamman hevospolun, jonne sporttiscoupea ei ehkä ollut suunnisteltu. Lähdimme ajelemaan länsirannikkoa pitkin kiipeilykallioita etsien tutkittuamme ensin pari päivää Reykjavikin rientoja.

Valshamar, Gollum 5.11a, allekirjoittanut pyristelemässä ylöspäin

Islannista löytyy yllättävän monta merkittyä kiipeilykalliota verrattuna asukaslukuun ja kiipeilijämäärään. Pieniä ja hieman isompia kiipeilykallioita on vuosien kuluessa perustettu sinne tänne. Kiipeilykallioille pääseminen ei edellytä pitkiä lähestymismarsseja ja autotonkin reissaaja pystyy saavuttamaan useimmat kalliot liftaamalla tai bussilla. Islannissa liftikyydin saa helposti ja moni liftaajan kyytiin ottanut on valmis kuskaamaan matkalaista hieman ylimääräisiäkin matkoja. Helpoin mutta kalliimpi vaihtoehto on mennä autovuokraamoon, joita Islannista löytyy paljon. Hinnat ovat pienimpien autojen osalta olleet 70 eurosta ylöspäin per päivä. Jos haluaa olla omatoimisempi ja etsiä itse kiivettävää niin kannattaa vuokrata pikkumaasturi, Islannista kun löytyy pikkuteitä vuoristossa lukematon määrä.

Reykjavikin läheisyydessä sijaitseva pieni kallio Valshamarin mökkikylässä on varmasti suosituin sijaintinsa takia – noin 50 km Reykjavikista. Valshamar näyttää mitättömältä hampaalta loivalla vuorenrinteellä mutta kiipeilyllisesti siellä kannattaa käydä ainakin vähän halailemassa kiven pyöreitä muotoja. Kuten useimmissa muissakin paikoissa, kiven kitka on aivan loistavaa. Valshamarin 20 reittiä ovat lähes kaikki pultattuja reittien vaikeuksien ollessa 5.4 – 5.11 välillä. Korkeutta reiteiltä löytyy 10–20 metrin väliltä. Hienoja reittejä Valshamarissa ovat esimerkiksi Eilifur er ekki her 5.8 ja Skoreimar 5.10b.

Islannin paras sporttikallio Hnappavellir löytyy kaakkoisrannikolta, jonne tulee Reykjavikista hieman yli 300km ajomatka. Hnappavellirin noin 70 reittiä ovat kaikki pultattuja muutamaa poikkeusta lukuun ottamatta. 10 – 25 metrisiltä reiteiltä löytyy vaikeutta 5.3 -5.13 saakka ja yli puolet reiteistä on vähintään 5.10 tasoisia. Haittapuolena on vain pitkä matka Reykjavikista. Jos etsii kyytiä Hnappavelliriin tai kyytiläisiä vuokra-auton bensakuluja kattamaan, kannattaa ottaa yhteyttä Isalpin nettisivujen keskustelupalstan kautta paikallisiin kiipeilijöihin.

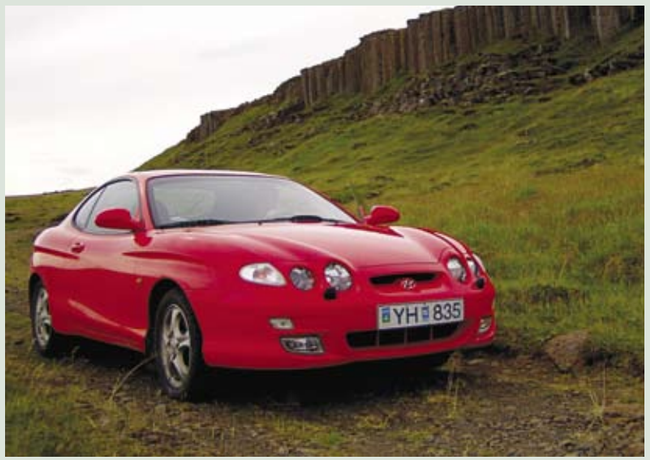
Stardalurin pikkukylässä vain noin 30 km koilliseen Reykjavikistä on maan hienoimpiin kiipeilykallioihin kuuluva tradikallio. Ensivaikutelma paikasta saattaa hämätä,
koska kallio näyttää enemmän kasalta irtonaisia kiviä, kuin selkeältä kalliolta. Alas pyörineet tuhannet kuution kokoiset kivet eivät nekään houkuttele ensikertalaista kalliota halaamaan. Vasta
lähemmän tarkastelun jälkeen alkaa kallio näyttää parhaita puoliaan. Kivimateriaali on erittäin tasalaatuista ja loistavia pystyhalkeamia löytyy enemmän kuin keskiverto sisäseinältä otteita. Ison plussan saa lisäksi todella hyvä kitka kivessä. Reitit ovat pituudeltaan 10 - 40 m pääosan ollessa noin 20 metrin mittaisia. Vaikeutta reiteiltä löytyy 5.3 – 5.11 väliltä, joista suurin osa on 5.6 +/- molemmin puolin. Vaikeampiakin reittejä Stardaluriin voisi varmasti avata vielä paljon. Tosin uusin Isalpin julkaisema Stardalurin topo, jonka sain ostettua paikallisesta boulderiluolasta, oli vuodelta 1986, joten ehkä jotain on tapahtunut sen jälkeen. Tässä topossa on kuvattu 67 eri reittiä mutta paikalliset sanoivat kiivettyjä reittejä olevan tällä hetkellä toista sataa. Uudet reitit ovat tulleet luonnollisesti skaalan tiukempaan päähän.

Kallio sijaitsee paikallisen Stardalurin maatilan vieressä (n.1,5km), ja kallio on tilan omistajan maata. Laskeutumisankkureita tai pultteja maanomistaja ei ole antanut kallioon laittaa, mutta niille ei ole välttämätöntä tarvettakaan, koska laskeutuminen reitiltä onnistuu kävelemällä kivistä muodostuneita ramppeja pitkin takaisin kallion alle. Maatilan omistaja on kuulemma kuitenkin suhtautunut ystävällisesti kiipeilijöihin. Kallion alla on pieni joki missä kävimme pulahtamassa ja uimassa pienien putouksien alla kiipeilypäivän jälkeen. Tämä tosin oli paikallisten mielestä lähinnä vain hullujen suomalaisten tuohuja, koska silloin vallitseva helleaalto oli todella harvinainen.

Jos aikoo Stardaluriin useammaksi päiväksi kiipeämään, niin kannattaa varustautua mahdollisimman isolla määrällä rojua, reiteiltä kun löytyy kaikenkokoista halkeamaa. Useimmat reitit kuitenkin vaativat enimmäkseen isoja kiiloja, hexuja tai kamuja. Allekirjoittaneen minimiperiaate reissurepun painon säästämisessä potkaisi omaan nilkkaan, kun isot hexut ja kamut loistivat poissaolollaan.

Yöpyminen

Islanti on kallis maa ja viimeistään hotellihuonetta maksaessa sen huomaa. Jos telttailu ei kiinnosta ja haluaa silti katon päänsä päälle, voi siitä joutua maksamaan maltaita. Hintaan voi kuitenkin vaikuttaa huomattavasti, jos on ottanut mukaan makuupussin tai omat lakanat. Yöpymisen hinta majataloissa voi tippua puoleen alkuperäisestä makuupussin omistavalta retkeilijältä. Leirintäalueita Islannissa on paljon ja niiden hinnat pyörivät 10 euron tienoilla per yö/teltta. Telttailu muualla kuin leirintäalueilla on periaatteessa kielletty, koska maat ovat yksityisten omistamia. Islantilaiset ovat kuitenkin ystävällistä kansaa ja kysymällä maatilalta tai majatalon omistajalta luvan, voi telttailu onnistua ilmaiseksikin. Peseytyminen ei ole ongelma, koska uimahalleja on melkein joka kylässä ja niiden hinta on parin euron luokkaa. Lämmin vesi ei maksa Islannissa juuri mitään ja paikallisilla onkin suomalaisen saunan sijasta kuumavesiallas joka talon pihassa, johon juoksee lämmintä vettä ympäri vuoden.

“Maasturilla” kohti kallioita

Jos kelit heittäytyvät hankalaksi tai tekee mieli kokeilla jotain muuta...

Pelkästään kiipeilyn varaan ei Islannissa kannata heittäytyä, sillä maa tarjoaa loistavia luontoaktiviteettejä niitä haluavalle. Kalastus ja ratsastus ovat Islannin hittijuttuja ja niitä kannattaa käydä testaamassa. Vaikka Islanti on melko kallis maa, niin muutaman tunnin ratsastusreissu vuorille ei ole kohtuuttoman kallista (n.50euroa). Innokkaimmat voivat ottaa ratsastusreissulle kiipeilytossut matkaan, jos malttavat hevosen selästä hypätä pois. Kalastus maailmankuuluilla lohijoilla ei ole niinkään tyyristä ja 15 eurolla saat lunastettua vuorokausiluvan näille alueille.

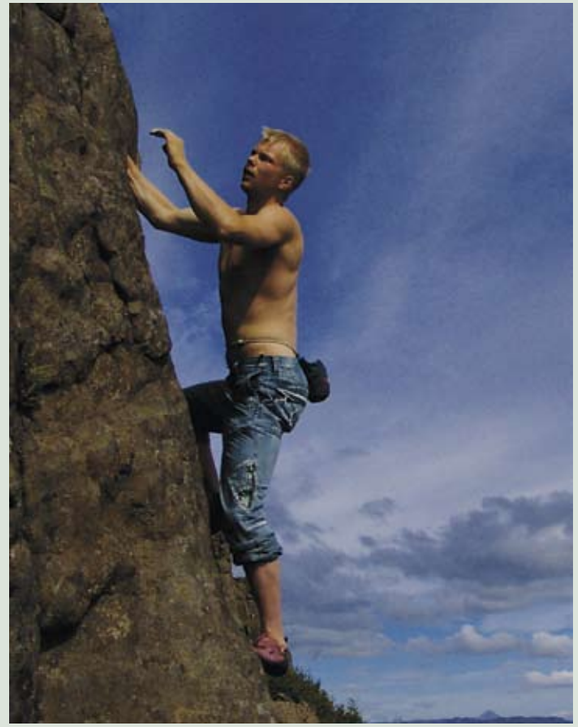
Tietysti Islannista löytyy perinteisiä turistipaikkoja, jotka kannattaa käydä katsastamassa vaikka ne ovatkin usein täynnä muita ulkomaalaisia. Gullfossin todella iso vesiputous on näkemisen arvoinen paikka ja tietysti kannattaa käydä katsomassa Islannin suurin geysir Strokkur, joka ampuu säännöllisesti muutaman minuutin välein kiehuvaa vettä kymmenien metrien korkeuteen. Jos käytössä on maastokelpoinen auto (joka vuokraamamme auto melkein oli), niin sillä pääsee tällä hetkellä Islannin aktiivisimman tulivuoren, Heklan, juurelle. Kiipeäminen huipulle ei vaadi kuin muutaman tunnin aikaa ja vaihtovaatteet tuhkan likaamien tilalle. Viimeksi Hekla on purkautunut vuonna 2002 sylkien tuhkakerroksen lähialueille. Paikalliset nimittävät näitä purkauksia turistipurkauksiksi, koska sen sijaan, että ihmiset pakenisivat niitä, ihmisillä on taipumus hakeutua katsomaan purkausta mahdollisimman läheltä.

MUITA ”KANNATTAA KÄYDÄ PAIKKOJA”.

Klifyrhusid: Isalpin boulderiluola Reykjavikissä, josta saat topot.
Blue Laguun: Turistimesta, jossa pääset uiskentelemaan 17 € hinnalla todella isossa kuumassa lähteessä keskellä laavapeltoa
Lentoja Islantiin **www.icelandair.com**

Sanna Kyllönen, Eilifur er ekki, 5.8

Matkan varrelta bongattu kallio, jossain länsi-Islannissa

Sami Salonen

Tomi, Ahvenanmaa, kesäkuu 1995

KOVAA TREENIÄ JA KIPEITÄ KÄSIÄ

Teksti Sampsa Jyrkynen

Erään kiipeilijän sieraimiin pesiytyi pari vuotta sitten kesäreissulla sitkeä pölypunkki, joka ei ota kuollakseen vaikka mitä yrittäisi. Punkki on muuten harmiton, mutta aiheuttaa nenäkäytävissä kämpätessään jatkuvaa hengitystietukosta. Kun tämä kiipeilijä kävi taannoin vilauttamassa vaivaa lääkärille, jossain vaiheessa tuli puheeksi mankan käyttö. Keskustelu meni suurin piirtein tätä rataa:

– ”Nenä on ollut tukossa pidemmän aikaa...
– ”Osaatko itse arvioida, mistä moinen johtuu?”
– ”Saattaisiko vaiva olla seurausta esimerkiksi mankkapölystä?”
– ”Voisitko tarkentaa?”
– ”No, kiivetessä käytetään käsien kuivaamiseen sellaista magnesium-jauhoa.”
– ”Aijaa... Entä miten vaiva on kehittynyt kun olet ollut pidemmän aikaa kiipeämättä?”
– ”En osaa sanoa. En ole pitänyt viikkoa pidempää taukoa viimeisen kymmenen vuoden aikana...”

Vuosien saatossa jokainen lienee huomannut, että jotkut kiipeilijät treenaavat jatkuvasti melkoisella intensiteetillä. Kun tavallinen pulliainen yrittää kiivetä kuukauden kohtuullisen aktiivisesti, sormien nivelet turpoavat kaksinkertaisiksi ja kokeilu oli pakko jättää sikseen. Mutta kuinka on mahdollista, että joku kiipeilijä voi jatkaa kovaa treenaamista vuositolkulla? Viitisen vuotta sitten kentällä liikkui villejä huhuja jopa viikko-ohjelmasta, johon kuului kuutena päivänä kiipeilytreenit. Huhuihin liittyi myös väitteitä aamu- ja iltatreeneistä saman päivän aikana. Jotain maagista tällaisen karjun palautumiskyvyssä on pakko olla, kun kovat treenimäärät eivät aja jatkuvaan ylikuntoon ja paikat pysyvät ehjänä.

Samaan aikaan kun reportteri tankkasi Tampereen päässä Chamonixin topoja, kiipeilylehden päätoimittaja istui toimistossaan kädet ylitreenaamisesta kipeänä. Kun näppäimistön näpyttely ei ottanut oikein tuulta purjeisiin, päätoimittaja päätti tarttua puhelimeen ja lähettää tähtireportterin kentälle tutkimaan, kuinka voisi palautua paremmin ja kuinka korkeat treenimäärät ovat oikeasti mahdollisia. Reportteri päätti puolestaan lähestyä asiassa Suomen parasta asiantuntijaa, Tomi Nytorpia, kun omakohtainen kokemus treenaamisesta on jäänyt melko vähäiseksi.

Moro Tomi, miten päivä on mennyt?

Eipä tässä ihmeempiä. Tulin just töistä ja työt haittaa aika paljon kiipeämistä. Sääli sinänsä jättää näinkin hyvä keli käyttämättä. Aurinko on paistanut koko päivän.

Sanos muuta. Miten muuten menee?

Onhan sitä kaikennäköistä vireillä. Viime viikolla käytiin Ollin (Manni) kanssa Havukalliolla ja Olhavalla. Kiipesin Havukalliolla mm. Rock Pastorin ja Olhavalla Eklipsin. Reissu oli kaikin puolin onnistunut ja kelit suosi. Yötä oltiin Biblerin biveissä, ihan kokeilumielessä Norjaa ajatellen.

Olis tarkoitus kasata yhteen treenivinkkejä tavallisille pulliaisille kuten minä. Jos lähdetään liikkeelle vaikka historiasta. Koskas sä aloititkaan kiipeilyn?

Oisko ollut 1993 syystalvella Tampereella City-Pelikaanissa. Alussa vuokrasin tossuja pari kuukautta, mutta aika pian tuli ostettua omat kengät Sieltähän kaikki kai lähti liikkeelle.

Kuinka paljon kiipesit silloin alkuaikoina? Enemmän ulkona vai sisällä?

Ei näitä ihan tarkkaan muista, mutta olisinko ensin käynyt sisällä paria kertaa viikossa. Sitten se jossain vaiheessa muuttui kolmeksi kerraksi viikossa ja kesän tultua oltiin Veskun (Salonen) kanssa Ketaralla joka päivä. Joskus kun Vesku ei ehtinyt, niin käytiin myös yhden koulukaverin kanssa kiipeämässä. Tai ei se kaveri kiivenny. Se vaan oli seurana ja varmisteli mua yhdestä 120 cm slingistä tehdyillä valjailla.
Lato valmistui joskus 1994 ja siinä sivutuotteena tehtiin yksi filmi Veskun kanssa. Mulla ei taida olla sitä enää, mutta *”Snake dansing on the wall”* oli varmaan yks Suomen ensimmäisistä kiipeilyvideoista. Veskun kanssa tehtiin aika monta muutakin videota...

Seuraavana kesänä kiivettiin Veskun ja Samin (Salonen) kanssa suurin osa Ketaran reiteistä. Etenkin Hyttysmän on klassikko. Se meni ekan kerran yläköydellä 23. huhtikuuta, kun huomattiin käyttää yhtä pientä krimppiä halkeaman oikealta puolelta. Liidiin vierähti kuitenkin pari kuukautta ja ensinousu onnistui vasta 22. kesäkuuta. Kesinä 1996 ja 1997 tein suurimman osan Ruutanan boulddereista ja siinä lomassa valmistui myös toinen oma seinä porukoiden varastohuoneeseen.

Millaisia reittejä kiipesitte silloin ulkona? Mitkä reitit on jääny hyttärin lisäksi parhaiten mieleen?

No se hyttäri tietysti. Hyttysmän oli kuitenkin eka kasilla alkava reitti Tampereen seudulla. Toinen parhaita muistoja on Jess Ketaralla. Se oli mun eka seiska ja Vesku hehkutti jotain nuorimmasta seiskan tekijästä Suomessa. Ei me silloin tiedetty oliko se totta vai ei, mutta hyviä muistoja siitä silti on.

Sitten mulla oli oma pieni trädivillitys joskus kesällä 1995. Mä tein koulussa hakoja ja hakkasin niitä varmistukseksi. Niillä mä sitten varmistin Linnavuoreen esimerkiksi White boyn (6), joka on reittinä vähän henkisemmästä päästä. Koulukaveri varmisteli alhaalla ja mun puntti vapisi siellä ylhäällä. Ei me siihen aikaan mitään mistään tiedetty, mutta hauskaa oli kaikesta huolimatta.

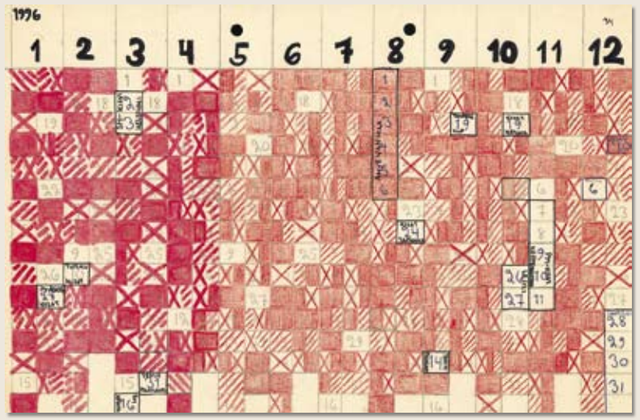
Tomin kokoelmat

Treenit ladossa heinäkuu 1995, Siuro

Tomi Nytorp

Veskun seinä, Nokia 1997

Harjoituskalenteri mallia -96 Kiipeily Juoksu Voimaharjoitus

Sen kesän jälkeen kiipesin varmaan pari vuotta pelkästään sporttia, enkä koskenu trädikamoihin ollenkaan. Sitten tuli armeija ja boulderointi, jota mentiin varmaan pari vuotta koskematta köysiin. Mäyrävuoreen tuli tehtyä aika monta reittiä niihin aikoihin. Ruutanan kiville sain myös kiivettyä 15.7.1996 Pompan, joka oli siihen aikaan yks vaikeimmista boulddereista Suomessa. Helsingissä hehkutettiin Melankoliaa ja Metropolia, mutta mun mielestä Pompa oli paljon vaikeampi. Juhalla (Saatsi) oli siihen aikaan myös vaikeita boulddereita Jyväskylässä.

Sitten tietysti on tää kisapuoli. Niistä jäi mieleen varsinkin SM-kisat Messukeskuksessa 2-3. maaliskuuta 1996. Henkka (Suihkonen) voitti, mä tulin kakkoseksi ja Juha oli kolmas. Toinen erityisen mukava kisa oli PM-kisat 1996 Tanskassa. Tulin niissä toiseksi, mikä oli tietysti aika kova saavutus. Se oli paras suomalaissijoitus siihen mennessä. Ei nää nykyiset kisat enää samalla tavalla painu mieleen, kun niitä on kiertäny jo kauan, mutta ensimmäiset kisat aina muistaa.

Onks sulla erityisiä treenivinkkejä kilpailuihin valmistautumiseen?

Ennen kisoja kannattaa pitää pari päivää lepoa. Usein mietin myös etukäteen vähän jaksottamista, mutta jos ulkona on hyvä keli, niin sitten se vähän jää. Esimerkiksi jos on ajatellut pitää lepopäivän ja ulkona on eka aurinkoinen päivä sateen jälkeen, niin yleensä se lepo tuppaa jäämään pitämättä.

Mä aloitan valmistautumisen yleensä noin kaksi kuukautta ennen suuria kisoja. Kisoja enemmän tykkään kuitenkin kiivetä, vaikka parempi valmistautuminen olisi kai hyödyllistä. Yleisesti ottaen lepo on aika hanurista.

Mites ulkomaan reissut, koska kävit ekaa kertaa ja missä?

Janin (Lyttinen) kanssa käytiin ekan kerran El Chorrossa uutena vuotena 1996-1997. Siellä sato aika paljon, mutta kiipesin silti ekan 8a:n reitin. Se meni tokalla yrkällä. Sitten lisäksi kiipesin pari 7b+:n reittiä on-sightina, mikä tietysti oli kanssa kova saavutus noihin aikoihin. Samana kesänä meni sitten Fontsussa myös Carnage (7b+).

TOMI NYTORP FAKTAT

KIIPEILYT LYHYESTI
1994 SM 2 (pojat), 1995 Hyttysmän 8, 1996 Pompa 7B+(b), SM 2, PM 2, 1997 SM 2, 1998 Hyper Pompa 7C+ (trav.), EM 24, 2000 SM 1, PM 3, EM 20, 2001 Black Survivor 7C+/8A (trav.), Matahari Assis 8A (b), 2002 Eskimo 8a+ (trav.) PM 3, 2003 PM 3, PM 1 (boulder), Edinburgh MM-cup 18 (boulder), 2004 Listerie 8A+ (b), Sméagol 8a+, PM 1, PM 3 (boulder)

ON-SIGHT
Useita 8a reittejä Ranska, Espanja, Suomi, ja Ruotsi 1998–2005. RED POINT 1999 Commando Madrid 8b+, 2004 Jaakobin Paini 8b, Nummi, A Day in Life 8b, Niemisel.

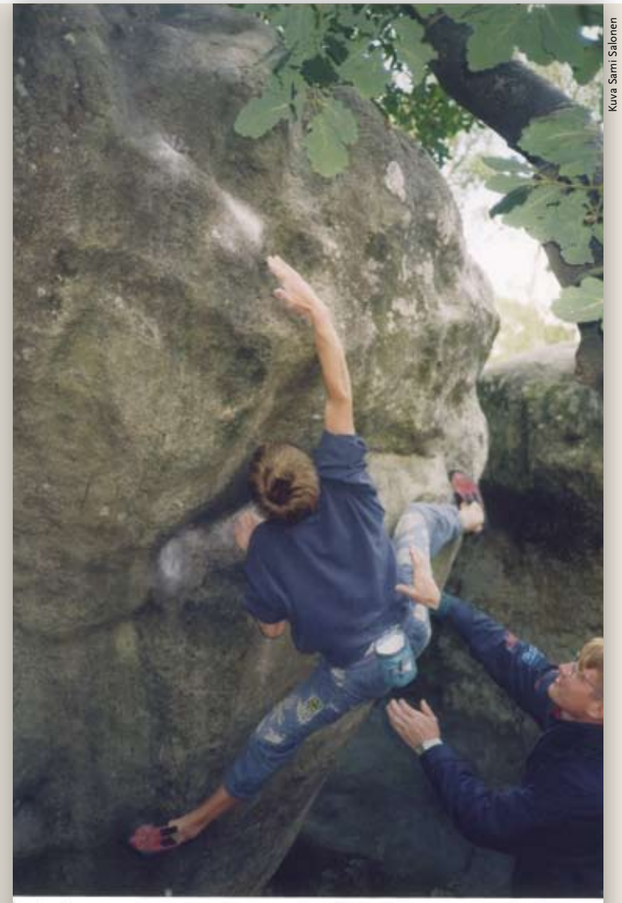
IKÄ 26 v
KIIEILYVUODET n. 13 vuotta
SPONSORIT Black Diamond, Camu, Red Chili

Kuva Marko Virtanen

QUARTER FINAALIREITILLÄ KIIPEILY ONNISTUI TOSI HYVIN, OLI OMALLA REITILLÄNI KYMMENES. KIIPESIN KOLMEN MUUVIN PÄÄHÄN TOPISTA.

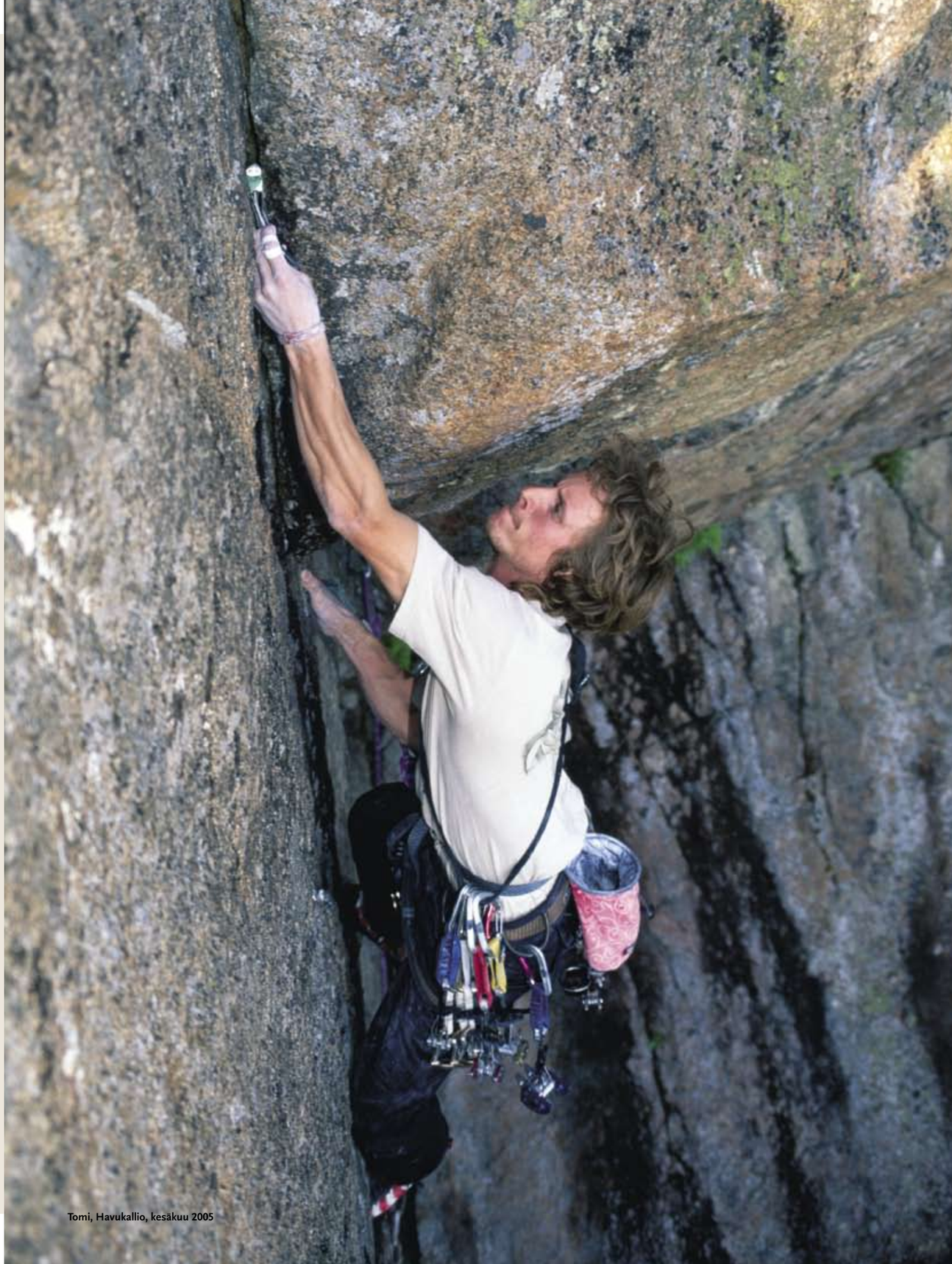
MM-CUP, Milano 8-12.10.1998

Kuva Sami Salonen

BÉNÉZINA 7c ON TODELLA MIELENKIINTOINEN PROPLEAMA PÄÄSIN AIVAN VÄHÄSTÄ VIELÄ YRITTÄMÄÄN SITÄ.

Bas Cuvier, Fontainebleau, kesäkuu 1997.

Kuva Mina Jokivirta

Tomi, Havukallio, kesäkuu 2005

Entä koska te olitte ekaa kertaa Ceusessa? Se reissu taisi olla eräänlainen virstanpylväs.

Joo, se oli 1998. Siellä tuli onsaitattua yhtä jos toista. Kiipesin Ceusessa mm. ekan suomalaisen 7c+:n onsaitin ja niitä meni sitten samalla kertaa neljä kappaletta. Lisäksi kiipesin kuusi 7c:tä ja yhteensä 40 yli 7a:n onsaittia. Siihen aikaan kovin saavutus oli varmaan Juhan 7c:n onsaitti. Vai olisko se kiivenny kaks 7c:tä...

Sen jälkeen mentiin Mallorcalle, jossa onsaittasin ekan suomaiseen 8a:n reitin. Sen reitin nimi oli *Football fun* ja sitä samaa tasoa onsaittaallaan sitten vieläkin. Suomessa oon onsaitannu *Shake my treen (9-/7c+)* Nummessa ja *Matadorin* (9/8a) Falkbergetillä. Tähän mennessä olen kokeillu varmaan viittätoista 8a:n reittiä ja niistä yhdeksän on onnistunut onsaittina.

Millaisissa paikoissa treenasit ennen ekaa Ceusen reissua?

Mulla oli silloin varastossa se pieni seinä. Siellä mä hioin kestävyyttä. Oisko se seinä ollu jotain 2,5 metriä leveä ja 2,5 metriä korkea. Negaa ehkä joku 30 astetta. Siellä tuli käytyä aika usein kaks kertaa päivässä ja treeni oli melkein pelkkää kestävyyttä. Siis kymmenen minsaa seinällä ja viis minuuttia lepoa. Sitä toistettiin viisi kertaa, että tuli yhteensä 50 minsaa seinällä ja 20 minuuttia lepoa.

Treenin jälkeen oli aika usein niin pumpussa, etten jaksanu roikkua edes sormilaudan isoimmissa kahvoissa...

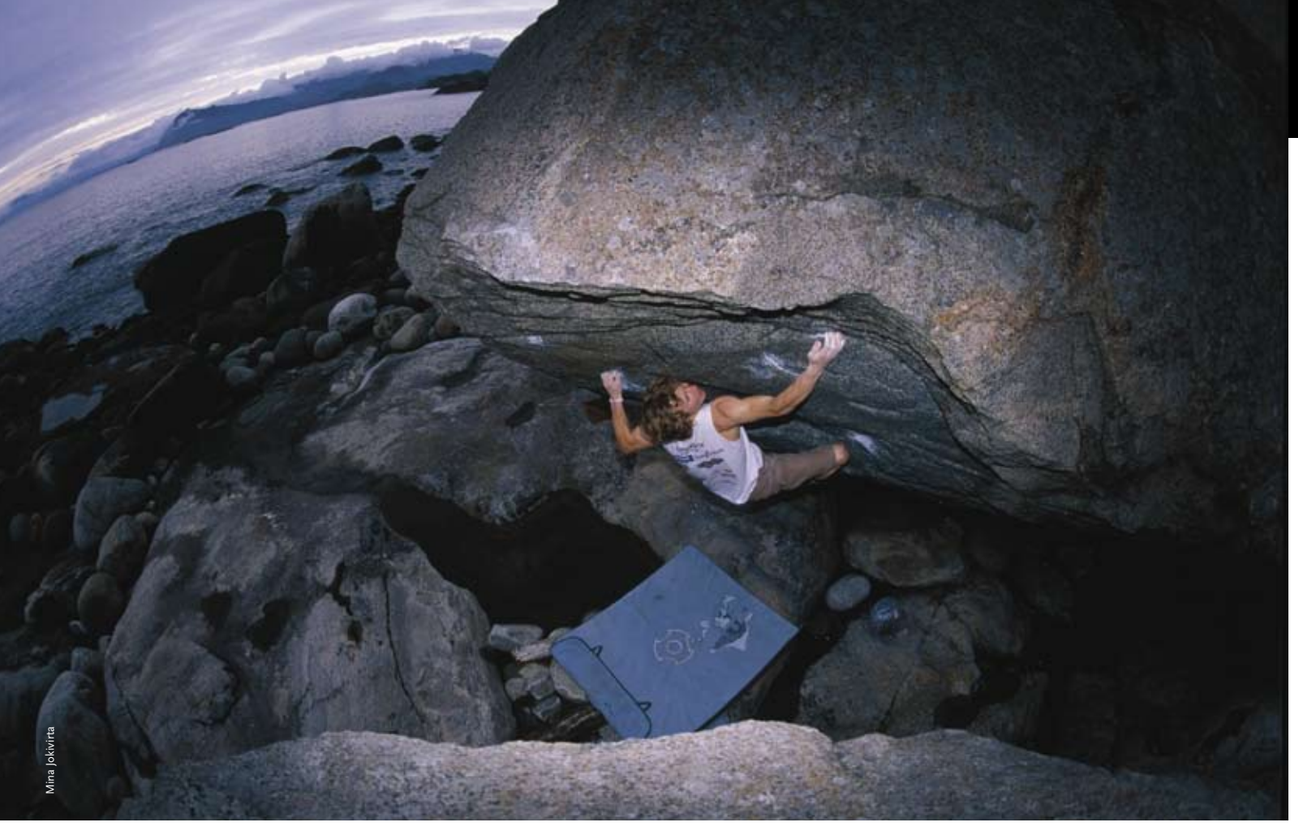
Kumpaa teit enemmän siihen aikaan boulderointia vai köysikiipeilyä?

Tais mennä aika lailla tasan. Tietysti varastossa oli pakko treenata boulderoimalla, mutta meni niitä reittejä köydelläkin.

Oisko mulla yhteensä noin 182 ensinousua, joista valtaosa bouldereita. Kiipesin vapaasti noihin aikoihin Eskon (Laakso) vanhan teknoreitin Vasara (8/A2+) Ketaralla. Oisko se menny 6. toukokuuta 1997. Nyt viime vuosina oon kiivenny vapaasti teknoreiteistä myös Pikku sammakon (7b+, entinen Kavapakki A2+) ja Noidannuolen (7b, entinen Distorsio Anus A2) Järvelän Perskalliolla. Molemmat erittäin hienoja luontaisia linjoja.

Sen jälkeen on varmaan ollut useampiakin ulkomaan matkoja. Onko joku reissu ollu erityisen hyvä?

Verdon ehkä kaikista paikoista hienoin. Se oli villi kokemus varsinkin ekalla kerralla ja sinne on pakko mennä uudelleen. Verdonissa on varmaan myös ollu myös mun kiipeilyuran pahin epiikki. Oltiin Karrin kanssa kiipeämässä siellä syksyllä ja kesken reitin alko satamaan kaa-

Mina Jokivirta

Lofootit, *Tare Baby* 7C+, Elokuu 2004

tamalla. Rotkossa oli tietysti pirun kylmä ja meillä oli mukana vaan kiipeilykengät. Meidän oli pakko laskeutua alas ja ruveta kävelemään polkua pitkin pois. Meillä ei tietenkään ollu otsalamppuja ja sillä polulla oli kaikenlaisia tunneleita. Kävelyä oli varmaan 20 kilsaa ja jalat oli umpijäässä. Kiipeilykengillä ei oikein voinu kävellä ja ilman niitä jalat jääty heti. No jotenkin siitä kuitenkin selvittiin...

Verdonissa on erittäin hienoja reittejä. Oon kiivenny sieltä mm. *Surveiller et punirin* (7a+/120m) ja *La fete des nerfsin* (7a+/280m). Suunnitelmissa on käydä joku päivä kiipeämässä *Take it or leave it* (8a/120m) kokonaan ja kaikki kp:t liidaajana. Viimeksi kiipesin siitä vain tokavikan kp:n yläköydellä ja vikan liidinä. Siellä alhaalla on pari helpompaa, mutta henkisempää kp:ta.

Mites isommat seinät? Kuinka paljon olet kiivennyt pidempiä reittejä?

Aika vähän. Rätikonissa kiivettiin sun kanssa Sabra (7a/370m) ja sitten on jotain muita lyhempiä esimerkiksi Verdonissa. Sabra oli ehkä yks henkisimpiä reittejä mitä olen tähän mennessä kiivennyt. Oisko siinä menny joku 8-9 tuntia ja se rasitti aika paljon pään kautta. Kiipeily oli koko ajan tasaisen rankkaa, sillä jos oli helppoa, niin oli myös pitkät pultinvälit. Niillä helpommilla 6a:n köydenpituuksilla saattoi olla vain kolme pulttia. Toi vastaa suurin piirtein samaa kuin Kantista otettaisiin kaks pulttia pois ja laitettaisiin kymppi lisää korkeutta. Rätikoniin tarvii mennä ehdottomasti uudestaan. Juha on suositellut myös Little Yosemitea ja Grand Capucinia Chamonixissa.

Pitääkö isoja seiniä varten treenata sun mielestä eri tavalla?

Ei mulla ole mitään ihmeempiä ohjelmia. Vähän olen juossut, että jaksaa lähestymiset, ja jonkin verran pitää treenata nopeutta, ettei jää aikailemaan ständille. Jotkut treenaa noita varten kiipeämällä 10 reittiä päivässä tai enemmänkin.

Yleisesti ottaen pitkät reitit tarjoaa paljon enemmän haastetta. Ne on paljon isompia, projekteja ja niihin liittyy kaikkea muutakin kuin kiipeilyä. Välineet pitää olla kunnossa ja pään pitää tietysti kestää enemmän. Reitit on kokonaisuutena paljon vaikeampia, vaikka niiden tekninen greidi saattaakin olla aika helppo. Esimerkiksi 7+:n kp tuntuu aika paljon erilaiselta, kun edellisenä päivänä on kiivetty 500 metriä ja yö on nukuttu huonosti jollain pienellä hyllyllä. Eikä sitä kp:ta tule kukaan kiipeämään sun puolesta, vaan on pakko kaivaa sitä motivaatiota jostain. Yleensä pidempiä reittejä kiivetessä tulee vannottua moneen kertaan, ettei enää ikinä koske köysiin...

Entä tulevaisuus? Onko tällä hetkellä jotain erityistä kiikarissa?

Munchenissä on MM-kisat 1-5. heinäkuuta ja Chamonixissa on cupin kisat 10-13. heinäkuuta. Siinä välissä olis tarkoitus käydä kiipeämässä jossain sillä suunnalla. Kisojen lisäksi ollaan menossa Ollin (Manni) kanssa Norjaan katsomaan, jos siellä olis keliä.

Mites Suomessa, vieläkö riittää projektoitavaa?

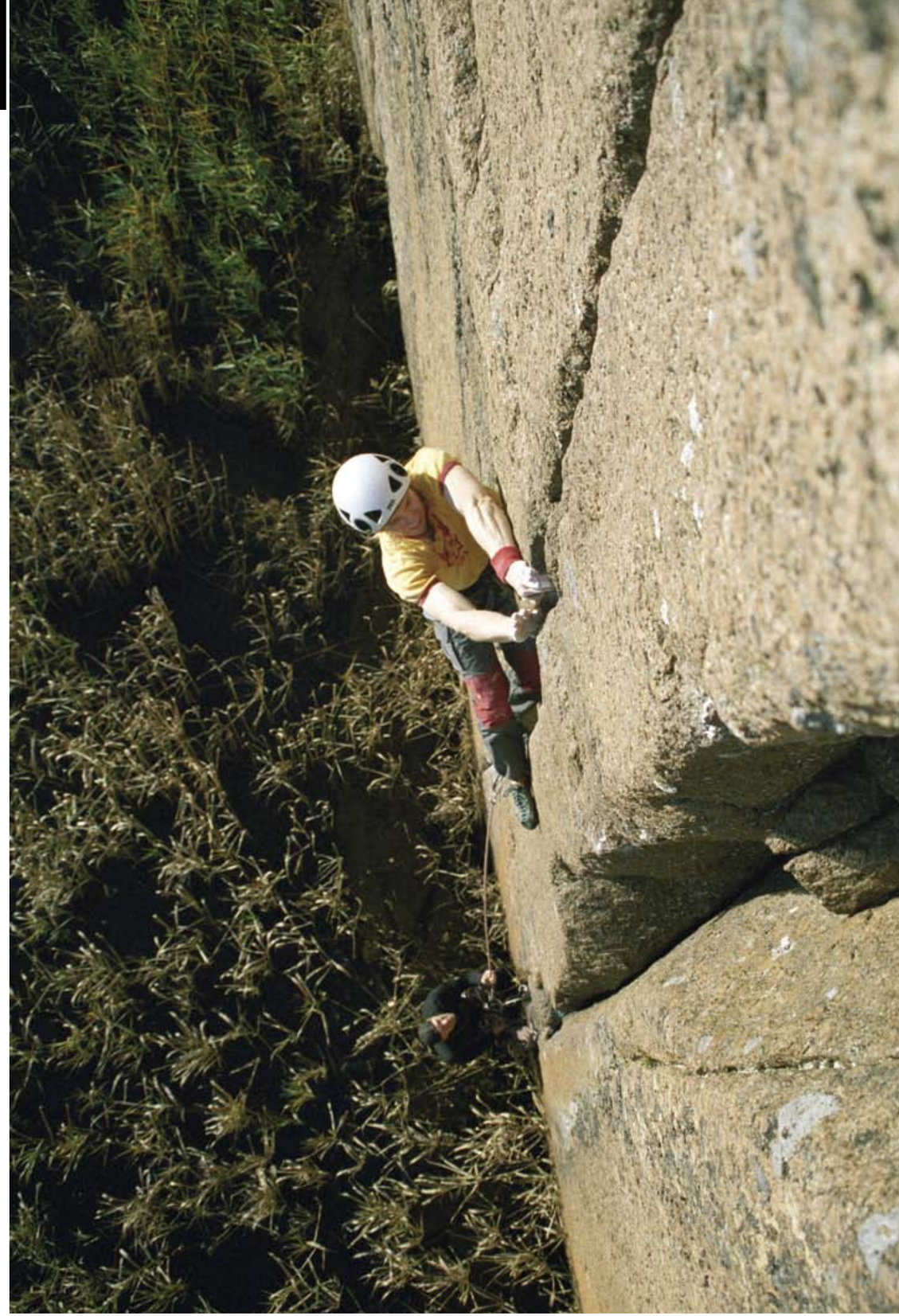
Jotain projekteja on, mutta ne on vähän turhan vaikeita. Käyn aina keväisin toteamassa ne mahdottomaksi, ja realistisia niissä on aika vähän. Viime vuonna tuli kiivettyä melkein kaikki jäljelle jääneet projektit. Tällä hetkellä kiinnostaisi löytää joku 8a, minkä pystyy varmistamaan luontaisesti. Tänä kesänä olen boulderoinut ulkona ehkä kerran, mutta sisällä on tietysti tehty jotain voimatreenejä.

Haluatko sanoa lopuksi jotain erityistä Kiipeily-lehden lukijoille?

Välillä on hyvä pitää pienempää suuta eli kalliolla kannattaa käyttäytyä hyvin etenkin maanomistajien suuntaan. Sen lisäksi mun mielestä Suomessa pitäisi olla enemmän tilaa henkisemmille luontaisille linjoille. Niitäkin haluaa aika moni kiivetä.

Galleria

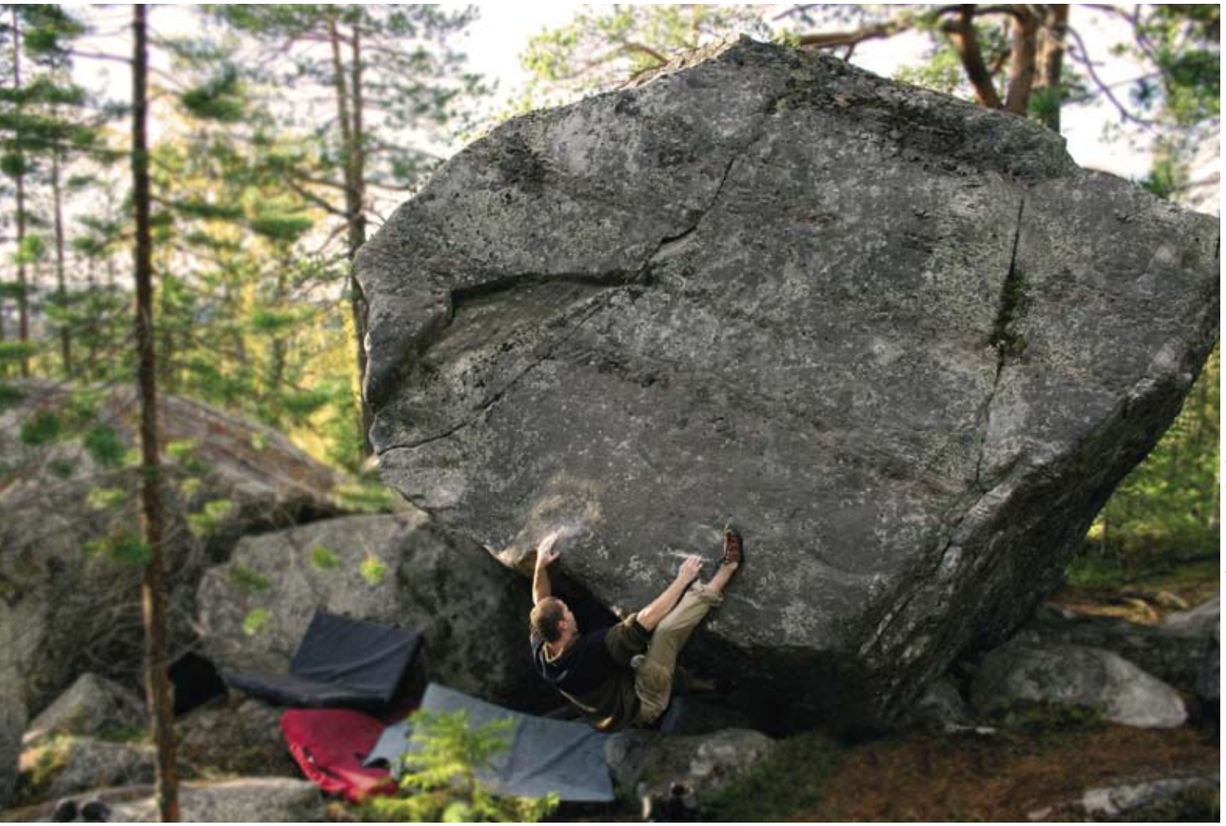
Galleria julkaistaan jokaisessa kiipeilylehdessä.
Lähetä omat täysosumasi kuvatoimituksen osoitteeseen: aineisto@climbing.fi

Perttu Ollila, Akvamariini 7, Kustavin Riskeläisvuori Kuva: Jenni Härkönen

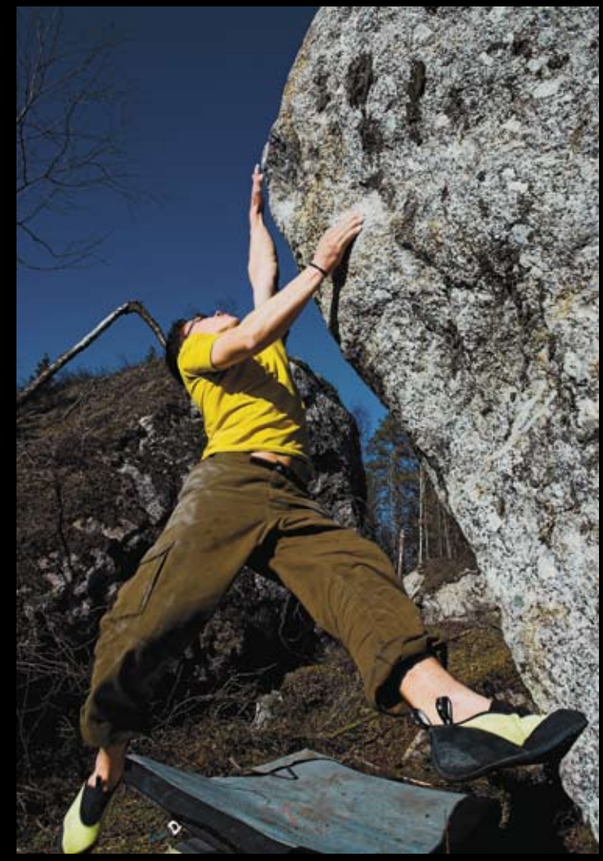
Jussi Mikkonen, "Lippatraverse" 7b/7c, E 75 Kuva Karri Lammila

Risto Saarinen, Pimp my Ride 7C, Hiidenkirnut, Rovaniemi Kuva Jesse Tamski

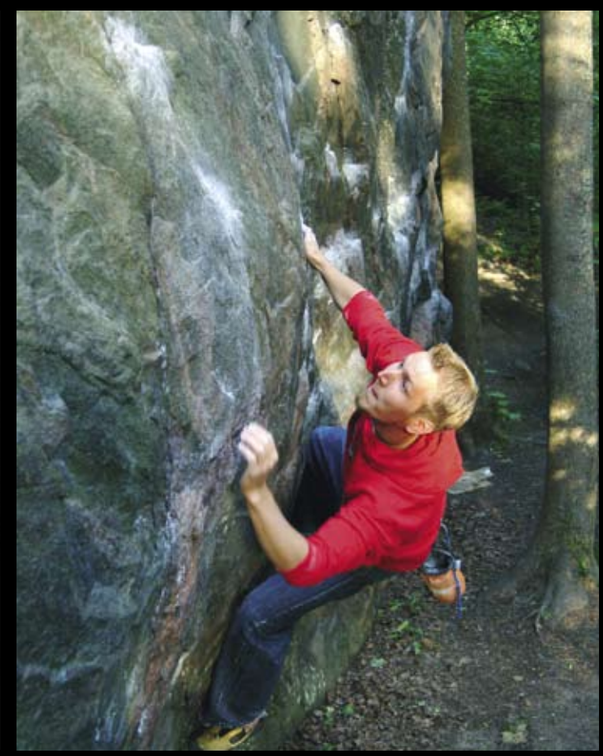
Tuntematon ranskalainen, Couscous 6b, Les Gaillands, Chamonix 20.5.2005 Kuva Paavo Ikonen

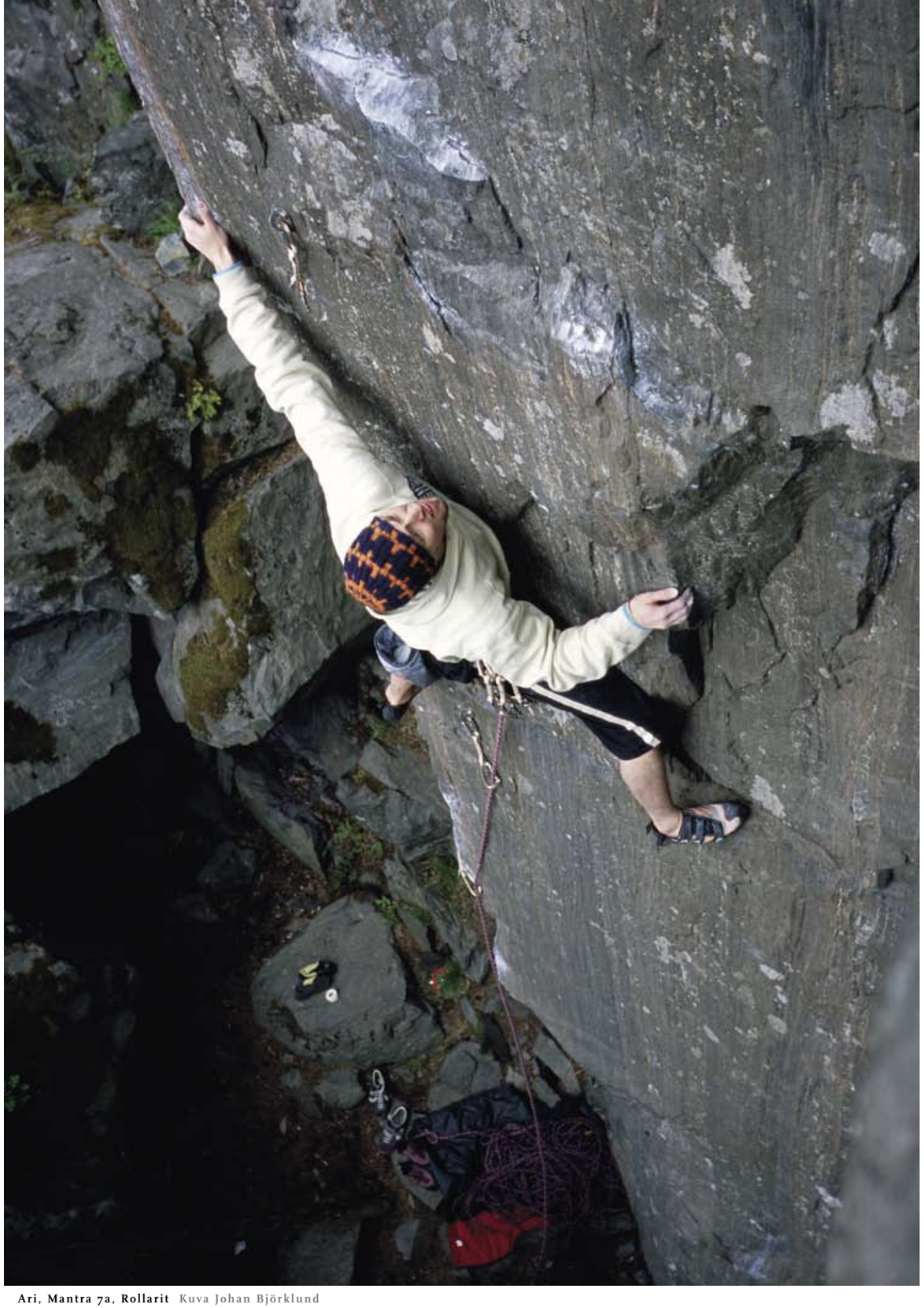
Anssi Veno, "Nimeton" Vaasa, rantatie Kuva Samuli Lehtonen

Minna Ruokonen, La Cashette 6c, Luhti Kuva Tomi Nytorp

Kalle Viira, Via Dolorosa 7-, Meilahti Kuva Juha Viitala

Ari, Mantra 7a, Rollarit Kuva Johan Björklund

Never trust the hippies 6A, Liljendal

Nimi: Roosa Huhtikorpi
Asuinpaikka: Helsinki
Ikä: 18v
Koulu: Pukinmäen peruskoulu (pyrin Mäkelänrinteen urheiluluki-oon)
Treenipaikka: Helsingin Kiipeily-keskus, Pasilan Cave
Sponsorit: Camu

Roosa Huhtikorpi

Teksti Joonas Sailaranta Kuvat Tomi Nytorp

Aloitin kiipeilyn... veljeni kanssa kun olin 6-vuotias. Kokeilimme kiipeilyä Tapanilan vanhalla seinällä ja innostuimme kiipeilystä heti. Siitä lähtien kiipeily on ollut merkittävä osa elämää.

Kiipeilyssä minua viehättää... haasteellisuus ja itsensä ylittäminen. Olen suurimmaksi osaksi panostanut kisakiipeilyyn. Onnistuminen kisoissa tuo hyvän mielen, kun tietää, että on treenannut ahkerasti juuri sitä hetkeä varten. Kisoissa pystyy seuraamaan omaa kehitystä, kun kisaat muita hyviä kiipeilijöitä vastaan. Olen myös saanut ulkomaan kisoista paljon uusia ystäviä, joiden kanssa pidän yhteyttä.

Treenaan... 4-5 kertaa viikossa, mutta se vaihtelee hyvin paljon fiiliksen mukaan. Pääasiassa treenaan treeniohjelmani mukaan, jonka olen laatinut valmentajani kanssa, mutta välillä kiipeilen rennosti piittaamatta treeniohjelmasta.

Paras kiipeilypaikka jossa olen käynyt on... Gandia ja Sella Espanjassa

Juuri nyt haluaisin lähteä... Ranskaan tai Espanjaan ulos kiipeilemään, koska olisi hienoa kiivetä uusia reittejä ja kiivetä joku kova reitti.

Paras kiipeilymuistoni on... Ahvenanmaan reissu nuorten maajoukkueen kanssa ja MM-kisat Bulgariassa 2003.

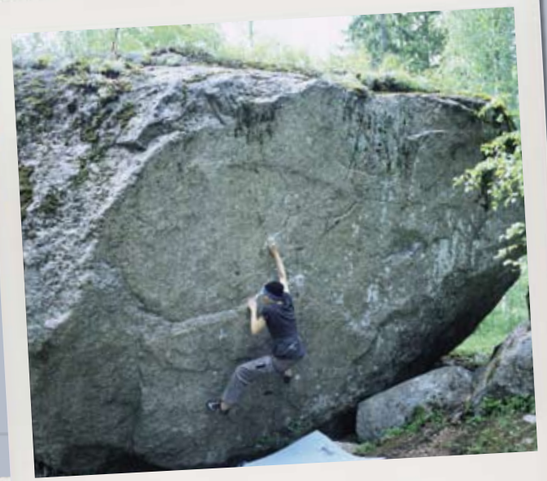
Seuraavista saavutuksistani olen ylpeä: Nuorten PM-kullat 1999 sekä 2002-2004, aikuisten PM-kisoissa 2005 Tukholmassa 3.sija.

Tavoitteeni kiipeilyn saralla on... kiipeillä paljon ja kierrellä ulkomailla kisoissa ja voittaa EM-kisat.

Kinkkuboulder 2003

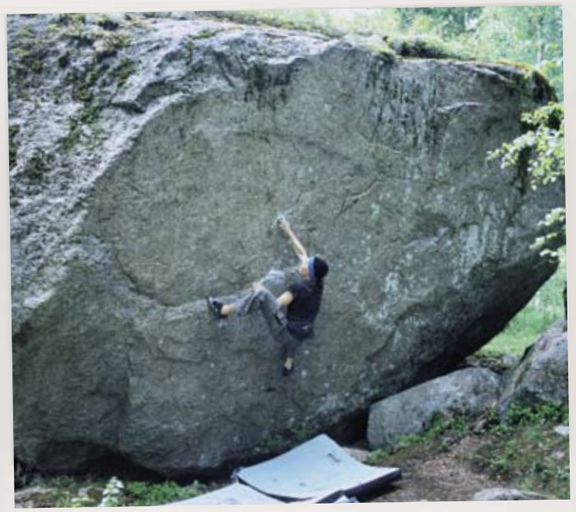
Reitti: Misty 7a+, Liljendal
Muuvit: Kuutti Huhtikorpi
Teksti & Kuvat: Tomi Nytorp

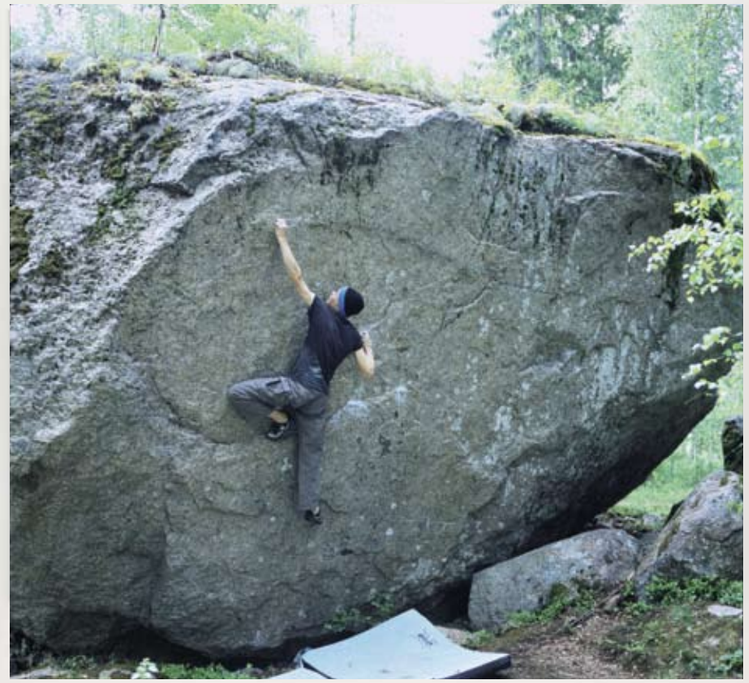
2. Vedä oikea käsi keskikokoiseen listaan. Älä anna jalkojen livetä!

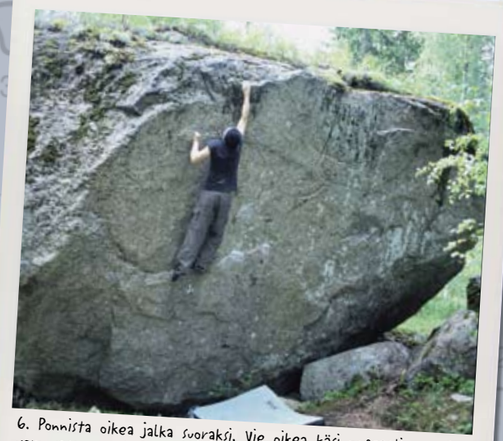
1. Lähtö ihan reilusti seisaalta, molemmat kädet hyvällä listalla. Etsi jotain pientä jaloille.

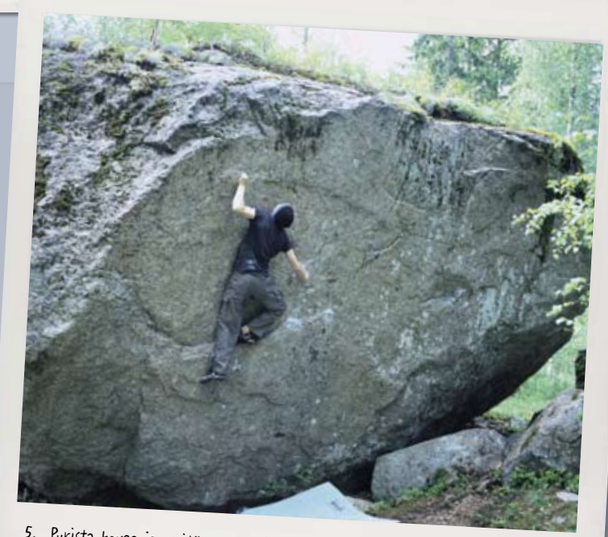
3. Nosta vasen jalka käden kanssa samalle tasolle, isolle hyllylle.

4. Nouse jalan päälle ja kurkota vasemmalla pieneen krimppiin...

6. Ponnista oikea jalka suoraksi. Vie oikea käsi nopeasti reunalle, varo vasemman käden räpsähtämistä. Loppu kinkeys vielä huolella ja reitti on selätetty.

5. Purista kovaa ja yritä nostaa oikea jalka hyllylle. Tiputa vasen jalka suoraksi ja liimaudu seinään...

Misty on yksi Liljendalin parhaista bouldereista. Se on linjana selkeä, otteet kohtalaisen mukavat ja alastulo mitä mainioin. Kun greidikin on vielä kohtalaisen pehmeä niin voiko boulderi tästä enää parantua?!

EVEREST LJK

Teksti Tero Järvinen

25.3.2005 - 31.5.2005

Korkeusmittari näyttää 7 732 metriä ja olemme juuri joutuneet keskeyttämään teltan pystytyksen 2. leirissä ja vetäytymään sisäteltan sisälle lämmittelemään. Kaivamme esiin MSR-keittimen ja yritämme sytyttää sitä, mutta ensimmäisen tulitikkurasian tulitikut osoittautuvat käyttökelvottomiksi. Onneksi untuvatakin taskusta löytyy nepalilaiset tulitikut, jotka toimivat tässä korkeudessa ja näin saamme keittimen syttymään ja lämmiteltyä hieman varpaita ja sormiamme. Ulkona lumimyrsky pauhaa jo sellaisella voimalla, että toteamme teltan pystytyksen jatkamisen olevan täysin hyödytöntä. Päätämme Arrin kanssa, että ainoa vaihtoehto on laittaa teltta kasaan ja lähteä alas ykkösleiriin ennen kuin myrsky nousee liian voimakkaaksi. Kello 16 olemme saaneet teltan purettua ja laitettua sen kätköön ja aloittaneet laskeutumisen ykkösleiriin, jonne saavuimme noin tunnin kuluttua. Seuraavana päivänä olemmekin jo turvassa ylemmän perusleirin messiteltassa, jossa juomme lämmintä teetä ja yskimme kylkiluita uuteen järjestykseen.

Tämä oli laskuvarjojääkärikillan Everest-retkikunnan toinen yritys pystyttää kakkosleiri. Retkikunta oli historian ensimmäinen täysin suomalainen retkikunta, jonka tarkoituksena oli nousta Mount Everestin huipulle. Retkikunta ei käyttänyt sherpoja apunaan, paitsi perusleirikokkeina. Ryhmä lähti maaliskuun 25 päivä Suomesta kohti Kathmandua, josta matka jatkui Namche Bazar-trekkausreissun jälkeen Tiibettiin ja siellä Mount Everestin alempaan perusleiriin, jonne retkikunta saapui 8.4.2005. Sieltä matka jatkui välileiriin, 5800 metrin korkeuteen, josta matka jatkui yhden yön jälkeen ylempään perusleiriin, 6400 metrin korkeuteen. Matka perusleiristä ylempään perusleiriin on noin 22 km.

Ylemmän perusleirin eli ABC:n (advanced bace camp) pystyttämisen jälkeen, mukaan lukien vessateltan, matka jatkui kohti 1.leiriä, minne pääsimme vasta kolmannella yrittämällä, sillä tuuli pakotti kahdella ensimmäisellä kerralla kääntymään takaisin. Reitti ykkösleiriin

EVEREST FAKTAT

Sijainti: Nepali/Tiibet N 86° 55'40" E 27° 59'16"
Korkeus: 8 850 m, maailman korkein vuori.
Nepalilainen nimi: Sagarmatha
Tiibetiläinen nimi: Chomolungma
Ensimmäinen nousu huipulle: Sir Edmund Hillary ja Sherpa Norgay Tenzing vuonna 1953
Ensimmäinen suomalainen huiputtaja: Veikka Gustafsson 1993
Kaksi pääreittiä: Nepalin ja Tiibetin puolelta

RETKIKUNNAN JÄSENET:
Arri Leino, 32 v, Espoo
Veli-Pekka Mölsä, 41 v, Espoo
Arto Suolanen, 33 v, Anjalankoski
Tomi Myllys, 32 v, Vantaa
Tero Järvinen, 31 v, Tuusula
Heikki Karinen, 40 v, Tampere

Ylempi perusleiri 6400 metrissä
Kuva Tero Järvinen

Veli-Pekka Mölsä

Arri, Tomi ja Aatsi kipuavat kohti kakkosleiriä noin 7600 metrissä

Tero Järvinen

Arri nukkuu ykkösleirissä 7 100 metrissä

Tomi Mylys

Tomi jossain 8500 metrin korkeudessa

oli tänä vuonna myös varsin tekninen, sisältäen lähes pystysuoran serakkiseinän ja pari railon ylittämistä alumiinitikkaita pitkin, mikä sinänsä ei ole teknisesti vaativaa, mutta jääraudat tekivät siitä mielenkiintoista puuhaa. Tietojemme mukaan pohjoispuolella ei ole muuten aikaisemmin tarvinnut laittaa tikkaita ABC:n ja ykkösleirin välille.

Sama tuuli käännytti myös meidät ensimmäisellä kertaa kakkosleiristä alas, mutta varusteita saimme jätettyä kätköön noin 7500 metrin korkeuteen. Tämän jälkeen jouduimmekin odottelemaan melkein kolme viikkoa, ennen kuin kakkosleirissä oli teltta pystyssä kunnolla.

Kakkosleiristä jatkoi matkaa, kolmen päivän odottelun jälkeen, ainoastaan Tomi ja Arri. He pystyttivät kolmosleirin noin 8300 metrin korkeudelle, johon heidän piti tehdä kivistä telttapaikka. Kello 02:00 seuraavana aamuyönä he lähtivät taas ylöspäin, mutta tällä kertaa tavoitteena ei ollut seuraavaan leiriin pääsy, vaan 8850 metrissä oleva maailman korkein kohta.

Mount Everestin huipun korkeus on ollut muutaman viimevuoden ajan puheen/riitelyn aiheena, tänäkin vuonna joidenkin retkikuntien logoissa luki 8 848m, kun taas viereisen retkikunnan rintapielissä loisti 8 850m. Tälle pitäisi tulla piakkoin loppu, sillä kiinan geo-kaverit ovat olleet koko kevään mittailemassa Mt.Qomolangmaa. He ovatkin jo pystyttäneet perusleiriin kivitaulun, johon on kaiverrettu

Tero Järvinen

Huipulla tuulee

Tero Järvinen

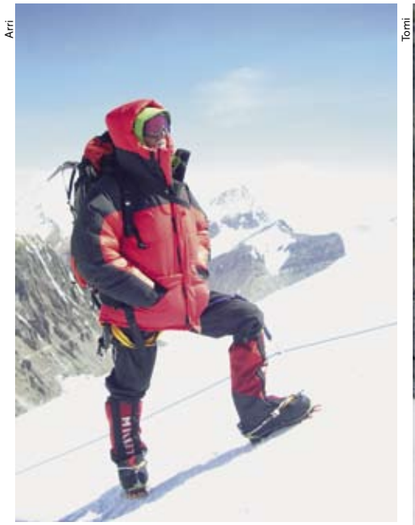
Iltatunnelmaa ylemmässä perusleirissä

VP

Ykkösleiri kuvattuna ylhäältäpäin

Arri

Tero katselee huippua 8500 metrin korkeudessa

Tomi

Arri istuskelee 8630 metrissä, second stepin alla

korkeudesta valmiiksi 88__ m, eli ainoastaan ratkaisevat 2 numeroa uupuvat enää.

Otsalamppujen valossa Tomin ja Arrin kiipeily sujui nopeasti ja hyvissä voimissa koillisharjanteelle asti noin 8500 m korkeuteen. Siellä he vaihtoivat täydet happipullot repusta ja jättivät vajaat pullot kätköön. Täysissä pulloissa pitäisi olla noin 220 bar happea mutta Tomin pullossa olikin vain 150 bar. Matka jatkui first stepille, eli noin 30 m korkealle kallio pätkälle. Stepissä piti olla kiinteät köydet asennettuina, sillä tänä vuonna ensimmäistä kertaa myös pohjoispuolella on otettu käyttöön käytäntö, että kaikki

Everest-retkikunta Vas.Ylh. Tomi, Tetsi, VP, Aatsi Oik. Alh. Heikki, Arri, Tero

retkikunnat maksavat erikois-sherpatiimille kiinteiden köysien asennuksesta ja näin ollen retkikunnat eivät tarvitsisi omia köysiä. Vastaava käytäntö on ollut eteläpuolella käytössä jo pitkään. No, pojat tuumivat siinä vähän aikaan (ajatteluhan sujuu hyvin 8 500m korkeudessa) ja Arri päätti hakea koillisharjanteen alusta köyttä. Siellä oli 200 metrin köysinippu, josta Arri hakkasi 70 metrin pätkän köyttä hakulla poikki ja palasi takaisin 1st stepille, jonka soolosi ylös samalla fiksaten köyden siihen. Poikien matka jatkui koillisharjannetta pitkin ylöspäin. Reitin varrella oli vaarallisia ”hyllyjä” joissa oli jäätä päällä. Jos niiltä olisi pudonnut niin matkaa alas pitkin North Facea olisi ollut noin 3 km. Kun Arri ja Tomi saavutti second stepin, niin kello oli jo 12:30, joka oli myös ennalta määrätty kääntymisaika. Lisäksi Tomin happi ei olisi riittänyt enää huipulle ja takaisin. Ainoa vaihtoehto oli alas lähteminen. Aikaa oli turhautunut liikaa 1st stepillä ja köydenhakureissulla. Huippu jäi vain noin 1.5 tunnin päähän.

Siis huippu jäi meiltä saavuttamatta, mutta muutoin reissu oli onnistunut ja kaikki tulivat terveinä kotiin kaikkine varpaineen ja sormineen. Toisin on tilanne retkikuntamme pääkokin pojan kanssa, kenet tapasimme Kathmandussa. Hän menetti 5 sormeaan yrittäessään kiivetä 14-vuotiaana Everestin huipulle. Seuraavana vuonna hän kuitenkin onnistui pääsemään huipulle ja hänestä tuli 16-vuotiaana maailman nuorin Mount Everestin valloittaja.

Retkikuntamme sai korvauksen 1st stepin fiksaamisesta. Ainoa huolenaiheemme olikin, Kathmandun liikenteen lisäksi, että pääsevätkö Arri ja Tomi maasta pois ilman ennakkopidätysmaksuja, sillä olivathan he tehneet töitä Tiibetissä 8 500 metrin korkeudessa.

Nyt on taas aika aloittaa armoton treenikausi kotiseinällä, jotta saisi takaisin reissussa menetetyt 10 kiloa!

Tero

8a

7c+7b

7b+7c

7c+7b

7b+7c

Näin vähän! Miten voi olla mahdollista? Onko sitten kyse Suomalaisten vähättelevästä tavasta antaa ”greidejä”, vai kotimaisen graniitin oteköyhyydestä, tuo on vähän. Ulkomailtahan joka toinen tuo tuliaisina tukon 8A:ta, B:tä ja eräät jopa C:tä, joten rahkeita täältä kyllä tuntuu löytyvän.
Toisaalta välillä tuntuu siltä että Suomalainen 8A vastaa karkeasti Keski-Eurooppalaista 8A+:saa tai joissain tapauksissa jopa 8B:t.
Kaivoin vähän muistiinpanoja ja sain laadittua jonkinmoisen listan Suomen vaikeimmista bouldereista. Listasta löytyy tietenkin vain reitit jotka sain selville, joten puuteita saattaa ilmetä.
Ensin on kuitenkin syytä kurkistaa hieman vaikean boulderoinnin historiaan, joten tässä jotain lyhyesti.

Anton Johansson, *Hypergravity 8B*, Sipoo

Suomi 8A > (bloc)

Teksti Tomi Nytorp

Oli vuosi 1995, boulderointi omana kiipeilymuotona oli saavuttamassa tukevan jalasijan Suomessa. Martin Nugent nosti vaikeusastetta jo lähemmäs 7B+:tä, reiteillään ***Metropolis 7B*** ja ***Melankolia 7B(+)*** Mellunmäkeen.

Samoihin aikoihin myös Jyväskylässä puhistiin kovasti kivien äärellä. Juha Saatsi nousi kaksi kovaa linjaa ns. Forte kivellä, ***Forte risoluutto 7B+*** ja ***Nakit ja muusi 7C***. Jälkimmäinen odottelee useista yrityksistä huolimatta edelleen TOISTOA! Juha oli ehkä hieman aikaansa edellä kiivetessään reitin, ja taisipa mies alkuun ehdotella reittiä 7B+:ksi, no eipä silloin ollut paljoa vertailukohtia, joten annetaan anteeksi.

Myös Tampereen seudulla alettiin innostua boulderoinnista, Tomi Nytorp kiipesi kesällä 1996 reitin ***Pompa 7B+***. Hyvinkään piilolammelle Ojalan Teemu nousi useita vaikeita reittejä kuten ***Guru 7B***.

Vuonna 1999 Tawastin Markku, silloin jo vannoutunut blocisti, nosti vaikeusasteen kerralla pari pykälää ylemmäs. Make onnistui pitkän työstelyn jälkeen nousemaan Angelniemeen erityisen kinkkisen reitin nimeltä ***Euphoria***, vaikeus-asteeksi päätettiin antaa 7C+. Reitti on edelleen toistamatta. Oma arvioni vaikeusasteeksi on 8A:n ja 8B:n väliltä.

Ensimmäinen 8A kiivettiin sitten vuonna 2001, paikkana Turun luolavuori. Martinin parin vuoden takaiseen reittiin ***Matahari 7C***, Tomi Nytorp kiipesi istumalähdön.
Samana vuonna kiivettiin myös kaksi muuta 8A:n boulderia Suomeen. Anton Johanssonin Vaasaaan kiipeämä ***Senorita*** ja Turkuun Tomi Nytorpin ***Kellarijengi***. Suomiboulderointi oli totisesti siirtymässä 8a:n kantaan.

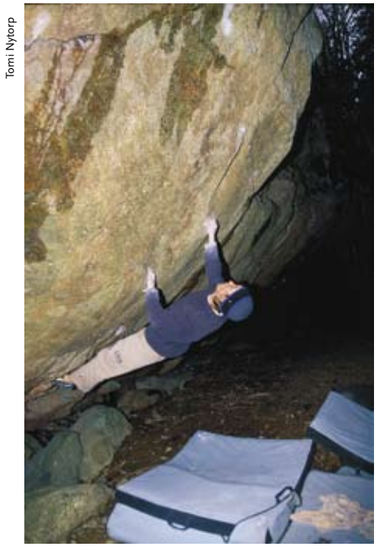
Viimeisien vuosien aikana näitä on ilmaantunut tasaiseen tahtiin lisää ympäri Suomea. Myös Jyväskylä sai ensimmäisensä vuonna 2003, asialla takavuosien boulderpioneeri Jussi Remonen reitillään ***Marvin***.

2004 olikin varsinainen kovien bouldereiden vuosi. Ensimmäiset 8A+:at saatiin tehtyä Suomeen. Tomi Nytorp avasi reitit: ***Hottentotti assis*** Espooseen ja ***Listerie*** Angelniemeen. Tästä ylös päin jatkoivat Anton Johansson reitillään ***Super mario 8B*** ja maailman vahvin Nalle Hukkataival reitillään. ***Hypergravity 8B***.

Kuluvan vuoden keväänä listaan on saatu jo neljä uutta reittiä. Nalle kiipesi Ahvenanmaan ehkä hienoimman projektin, nimeten sen yksinkertaisesti ***Dodo assis 8B***. Anssi Venho avasi Sipooseen uuden 8a:n boulderin ***Hattori hanzo***. Kaksi viimeisintä Löytyvät Nurmijärveltä, Tomin uusin ***8A Zion train*** ja Nallen uusin ***8B, 7 veljestä***. Näyttää kovasti siltä että lista saa säännöllistä jatkoa tulevaisuudessa, sillä Suomi on totisesti siirtymässä 8B:n arkeen.

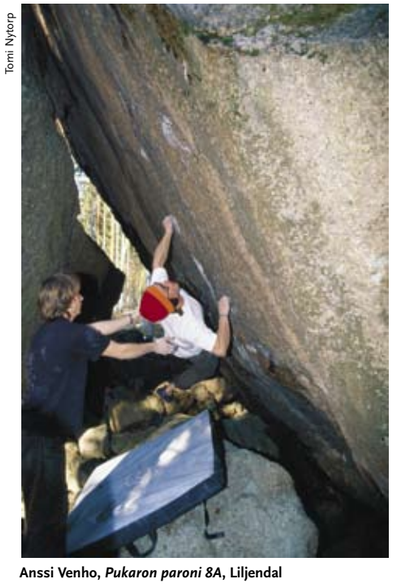
REITTI	VAIKEUSASTE	MUUVIT	PAIKKA	ENSINOUSU/AIKA	TOISTOT
Euphoria	8A	5 muuvia n. 45°	Angelniemi	Markku Tawast 5/99	Ei toistoa
Matahari assis	8A	10 muuvia n. 20°	Luolavuori	Tomi Nytorp 9/01	
Senorita	8A	10 muuvia n. 45°	Vaasa	Anton Johansson 10/01	Ei toistoa
Kellarijengi	8A	15 muuvia n. 50°	Turku	Tomi Nytorp 10/01	
Hottentotti	8A	6 muuvia n. 45°	Espoo	Tomi Nytorp 9/02	
Koopa	8A/8A+	1 muuvi n. 50°	Espoo	Anton Johansson 10/02	Ei toistoa
Kasparov	n. 8A	1 muuvi n. 15°	Meilahti	Tomi Nytorp 4/03	
Dodo	8A	4 muuvia n. 45°	Ahvenanmaa	Anton Johansson 6/03	
Marvin	8A	4 muuvia n. 20°	Jyväskylä	Jussi Remonen 7/03	Ei toistoa
Pukaron Paroni	8A	6 muuvia n. 20°	Liljendal	Tomi Nytorp 4/04	
Hottentotti assis	8A+	10 muuvia n. 45°	Espoo	Tomi Nytorp 4/04	
Super mario	8B	5 muuvia n. 45°	Espoo	Anton Johansson 4/04	Ei toistoa
Asterix	8A	7 muuvia n. 30°	Vihti	Tomi Nytorp 5/04	Ei toistoa
Millyways	8A	6 muuvia n. 20°	Turku	Tomi Nytorp 5/04	
Hypergravity	8B	>15 muuvia katto	Sipoo	Nalle Hukkataival 9/04	Ei toistoa
Listerie	8A+	7 muuvia n. 50°	Angelniemi	Tomi Nytorp 10/04	
Dodo assis	8B	10 muuvia n. 50°	Ahvenanmaa	Nalle Hukkataival 4/05	Ei toistoa
Hattori hanzo	8A	10 muuvia n. 25°	Sipoo	Anssi Venho 5/05	
Zion train	8A	10 muuvia n. 30°	Nurmijärvi	Tomi Nytorp 5/05	
7 Veljestä	8B	12 muuvia n. 50°	Nurmijärvi	Nalle Hukkataival 5/05	Ei toistoa

Tomi Nytorp

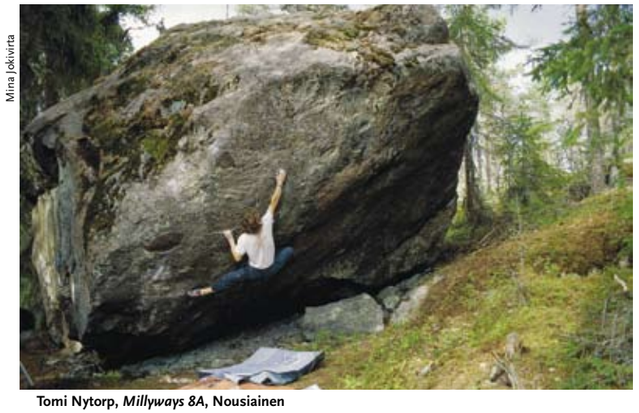
Anton Johansson, *Super mario 8B*, Espoo

Tomi Nytorp

Anssi Venho, *Pukaron paroni 8A*, Liljendal

Mina Jokivirta

Tomi Nytorp, *Millyways 8A*, Nousiainen

Tomi Nytorp

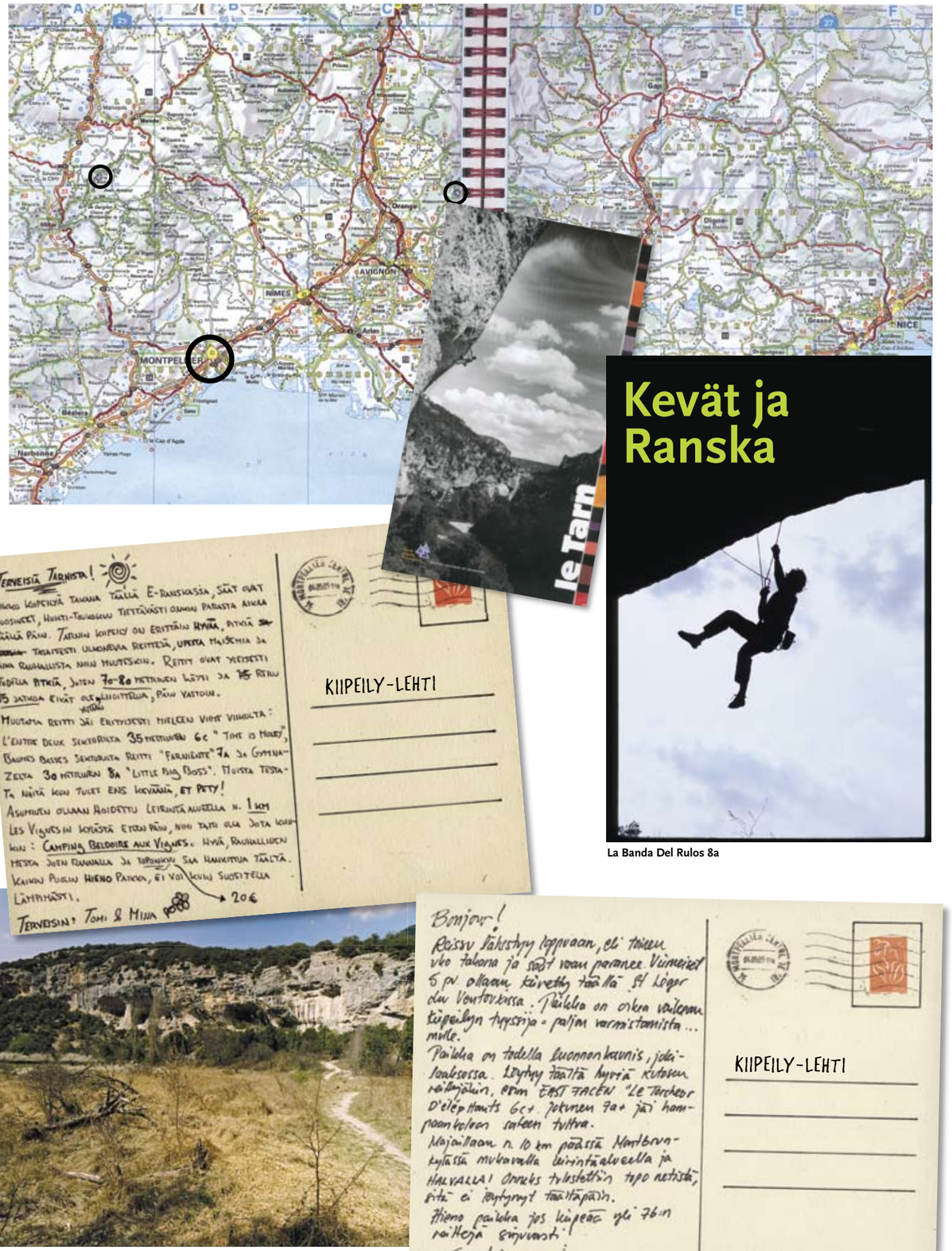

Nalle Hukkataival, *7 veljestä 8b*, Nurmijärvi

Tomi Nytorp

Nalle Hukkataival, *Senorita 8a,* Vaasa

La Banda Del Rulos 8a

St Leger, kauniina päivänä

Le Tarn, Tennessee

access

ACCESS ONGELMAT KIIPEILYSSÄ

Teksti Jari Koski

Jokamiehen oikeudet

Suomessa luonnossa liikkumisen ja suurelta osin myös kiipeilyn perustana ovat laajat jokamiehenoikeudet. Jokamiehenoikeuksilla tarkoitetaan jokaisen kansalaisen oikeuksia käyttää luontoa siitä riippumatta, kuka alueen omistaa tai on sen haltija. Jokamiehenoikeudet ovat Suomen lisäksi voimassa lähinnä vain muissa pohjoismaissa, Norjassa jopa lakina. Oikeudet ja rajoitteet koskevat myös ulkomaalaisia. Huomioitavaa on, että Ahvenanmaalla on suppeammat jokamiehenoikeudet kuin mannersuomessa, e simerkiksi väliaikaiseen telttailuunkin tarvitaan aina maanomistajan lupa!

Jokamiehenoikeudet perustuvat vähäistä suuremman haitan periaatteeseen, jonka määrittää rikoslain hallinnanloukkaus. Jokamiehenoikeuteen sisältyy kaksi eri puolta: Vapaus ja vastuu, joiden molempien merkitys on tärkeää ymmärtää. Viime vuosien access ongelmat Suomessa johtuvat pitkälti tämän vastuun unohtamisesta.

Ongelmat kasvussa

Kuten useimmat ovat huomanneet, ovat kiipeilijöiden access ongelmat eli ongelmat kiipeilypaikkojen vapaassa käytössä, olleet jo muutaman vuoden kasvussa Suomessa. Maissa joissa on kiivetty kauemmin kuin Suomessa (Englanti, USA, Saksa, Ruotsi ym.), on kehittyneemmän kiipeilykulttuurin lisäksi perinteitä myös näiden ongelmien osalta. Maassamme nyt ilmenevät ongelmat olivat nähtävissä naapurimaassamme Ruotsissa kymmenisen vuotta sitten ja perinteisissä Keski-Euroopan kiipeilymaissa jo 60-70- luvuilta lähtien. Kannattaa käydä Ruotsin kiipeilyliiton sivuilta katsomassa miten huonoksi tilanne voi meilläkin mennä: **http://www.klatterforbundet.com/ > access > accessdatabas >accessinformation > se all information**. Ruotsissa on tällä hetkellä yli 70 eri kalliota tai boulderaluetta, joissa on eriasteisia access-ongelmia. Vaikka Ruotsissa onkin enemmän kiipeilijöitä ja kiipeilykäytössä olevia kallioita, on siellä silti suhteellisesti monikertaisesti enemmän ongelmia kuin Suomessa. Syyt rajoituksiin ja kieltoihin ovat täsmälleen samat kuin Suomessakin; älytön pysäköinti, meluaminen ja muu lähiasukkaiden häiritseminen, roskaaminen, luvaton tulenteko. Useita rajoituksia ja kieltoja on asetettu myös lintujen pesinnän tai muun luonnon suojeluun tähtäävän syyn takia. Ehdottomana ykkösenä ongelmien aiheuttajana on Ruotsissakin maanomistajia, lähiasukkaita ja maanviljelijöitä häiritsevä pysäköinti!

Missä saa kiivetä?

Harrastuskiipeily jälkiä jättämättä ja häiriötä aiheuttamatta on sallittu jokamiehen oikeuksien nojalla seuraavilla alueilla: Kuntien ja kaupungien mailla, valtion mailla ja kansallispuistoissa sekä yksityisillä mailla. Nykyisin useilla alueilla on suorittu ympäristökartoituksia, joka saattaa aiheuttaa erityisohjeita ja -rajoituksia. Lisäksi kansallispuistoissa on puistokohtaiset erityisohjeet. ”Kiipeily on jokamiehenoikeutta, edellyttäen ettei aiheuta haittaa tai häiriötä” (Metsähallitus)

Pultitus ja kallionmuokkaus ovat kaikilla alueilla aina luvanvaraista toimintaa!

Milloin luvat?

Vaikka metsässä jalan kulkeminen ja kivien päälle nouseminen kuuluvatkin jokamiehenoikeuksiin, kannattaa isomman boulderkeskittymän löydyttyä etsiä käsiinsä maanomistaja ja kertoa mitä metsässä puuhaillaan ja kysyä samalla ohjeita autojen pysäköintiä ja kiville kulkua varten. Kun boulderalueen topot ovat netissä ja paikalle saapuu isompia ryhmiä boulderoijia, jotka jättävät autot niin lähelle kiviä kuin mahdollista ja kulkevat peltojen poikki patjat ja varsiharjat selässä, saattaa maanomistajan ihmetys vaihtua kielteiseen asenteeseen harrastusta kohtaan. Useimmiten etukäteen kysymällä maanomistajat suhteutuvat meihin positiivisesti, yleensä tosin pienen ihmetyksen saattelemana. Ongelmien alettua on useimmiten vaikea enää lupia kysellä ja suhteita ei ehkä saada enää kuntoon. Vaikka kiipeilijällä olisikin oikeus tällaisella paikalla kiipeillä, ei kiukkuisen maanomistajan ja lähinaapureiden lepyttely paranna kiipeilysuoritusta.

Aina kannattaa kysyä lupa kiipeilyyn maanomistajalta, tämä estää ennakolta ongelmien syntymistä!

Missä kiellettyä?

Harrastuskiipeily on kielletty seuraavilla alueilla: Luonnonsuojelualueet, puolustusvoimien alueet, maanteiden ja rautateiden suoja-alueet (koskee myös jääkiipeilyä teiden viereisissä kallioleikkauksissa) sekä yksityiset maat kun ollaan pihapiirissä tai asutuksesta on näköyhteys tai noin 200 metriä etäisyyttä.

Lintujen pesimisaikaan tulee liikkumista välttää pesien läheisyydessä. Suojeltujen kasvien ja eläinten esiintymispaikoissa saattaa olla erityisiä kieltoja. Muinaismuistot kuten kalliomaalaukset ovat rauhoitettuja 2 metrin säteellä.

Kulkua luonnossa voidaan rajoittaa vain viranomaisten päätöksiin perustuvin kielloin, kieltotaulussa on tällöin mainittu tämä viranomainen. Omatekoiset kieltokyltit ovat siis laittomia.

Usein konfliktit maanomistajien kanssa liittyvät autoiluun, joko pysäköintiin tai yksityistien käyttöön. On hyvä muistaa, että yksityistiellä saa ajaa myös moottoriajoneuvolla, jos sitä ei ole erikseen liikennemerkillä (omatekoinen pahvikyltti ei ole liikennemerkki!) kielletty.

Ammatti- tai ryhmätoiminta

Useimmat ammattimaisesti toimivat ja koulutetut kallioilla toimivat ohjaajat, jotka järjestävät ryhmille maksusta kiipeilyä tai laskeutumista, osaavat pelisäännöt ja toimivat hyvän etiketin mukaisesti mutta päinvastaisiakin esimerkkejä esiintyy: Maksullista ryhmätoimintaa järjestetään tai nuotio tehdään kallion päälle ilman maanomistajan lupia, ”ohjaajan” toiminta on selkeästi vaarallista (koko ryhmä – joskus ”ohjaajaa” myöten – on humalassa!), pysäköinti häiritsee liikennettä ja jälkeen jätetään kasa roskia.

Usein tällaisessa on kyseessä harrastelijan kavereilleen järjestämä tapahtuma tai pahimmassa tapauksessa täysin ammattitaidottoman henkilön hengenvaarallinen luottavaiselle ryhmälle järjestetty toiminta. On sama kuka ja millä motiivilla toimiva kiipeilyvälineitä kantava henkilö ongelmia kalliolla aiheuttaa, tämä leimaa maallikon silmissä kaikki kiipeilijät!

Yleisimmät ongelmat:

- Pysäköinti, joka estää ajon pihoille ja työkoneiden kulun pelloille tai vaarantaa tieliikennettä. Topo-kirjassa ja nettitopoissa on yleensä sekä ajo- että pysäköintiohjeet, joita on ehdottomasti noudatettava!
- Kulku kalliolle liian lähellä pihapiiriä tai istutusten ja viljelysten poikki.
- Tulenteko on aina luvanvaraista, maanomistajan luvallakaan tulta ei saa tehdä metsäpalovaroituksen aikana.
- Roskaaminen; kannattaa kantaa pois muidenkin roskat!
- Metelöinti.
- Vaarallinen toiminta; esimerkiksi Nuuksion kalliolla (sekä harrastajien tohelointi että ryhmälle järjestetty toiminta).
- Pultitus; kun lupia ei ole kysytty tai on kysytty väärältä henkilöltä!

Muutamia esimerkkitapauksia ongelmakallioista Suomessa ja kiistojen syyt:

- Siuntio Falkberget; pysäköinti, meluaminen, kulku kalliolle.
- Immersby Falkberget; pysäköinti ja luvaton pulttaus. Kiipeilykielto voimassa.
- Rollarit; pitkäaikaiset ongelmat suureksi osaksi selvitetty. Yksittäisten harrastajien kiipeily on nykyisin sallittu, pysäköinti edelleen ongelmana.
- Angelniemi; istutetun taimikon läpi kulku aiemmin ongelmana, nyt paikalla ohje jota noudatettava.
- Havukallio; pysäköinti pelloille ajon estäen ja kulku viljelysten läpi!
- Pärnävaara; Suomen kuuluisin reitti Silva 3+!

Ongelmien estäminen

- Oikeuksien ja vastuun tunteminen.
- Edunvalvonta: Kiipeilyliitto tekee aktiivista edunvalvontaa, myös seurat ja yksittäiset kiipeilijät voivat omalla toiminnallaan edesauttaa vapaan kiipeilyn säilyttämistä maassamme.
- Tiedottaminen kiipeilystä: Kiipeilyä harrastamattomilla on paljon vääriä uhkakuvia lajista ja sen vaikutuksista.
- Tärkeimpänä hyvä käytös kallioilla ja maalaisjärjen käyttö! Yksittäisten kiipeilijöiden toiminta on aina avainasemassa sekä ongelmien estämisessä että niiden synnyssä.

Kiipeilyliitolla on muutaman henkilön vapaaehtoispohjalla toimiva access- ryhmä ongelmien ratkomista varten. Usein ongelmat ovat kuitenkin varsin monimutkaisia, edunvalvojia voi olla useampia ja asiaan voi liittyä esimerkiksi vaitiolovelvollisuuksia. Tällöin asioista ei voida tiedottaa paljoa joka taas lisää huhuja ja epätietoisuutta.

Kiipeilyliiton tekee yhteistyötä useiden viranomaistahojen ja järjestöjen kanssa access ongelmien estämiseksi ja selvittämiseksi:

- Metsähallitus; Nuuksion, Repoveden/Olhavan ja Posion/Korouoman käyttö- ja hoitosuunnitelmat
- SLU; jokamiehen oikeuksien edunvalvontaverkosto
- Suomen Latu; heillä on asiantuntemusta ja kokemusta jokamiehenoikeuksien tulkinnasta
- Ulkoilun Neuvottelukunta
- Ympäristöministeriö
- Palo -ja pelastustoimi
- Kuluttajavirasto
- Luonnonsuojeluliitto; konflikteista yhteistyöhön!

Jokamiehenoikeuksiin liittyvää lainsäädäntöä

- Rikoslaki, varsinkin 769/1990, 28. luku 11 §
- Luonnonsuojelulaki
- Laki palo- ja pelastustoimesta
- Maankäyttö- ja rakennuslaki
- Maastoliikennelaki
- Jätehuoltolaki
- Kokoontumislaki
- Järjestyslaki
- Vesilaki
- Vesiliikennelaki
- Ulkoilulaki
- Metsästyslaki

Muuta lainsäädäntöä:

- Yksityistielaki 1.4.2003
- § 80 Tien käyttäminen tilapäisenä tienä
- § 100 Moottoriajoneuvolla tapahtuva tien käyttö

Kiipeilyliiton www-sivuilla tiedotetaan ajankohtaisista access -ongelmista. Muita hyviä tietolähteitä ovat seurojen omat sivut ja SLOUPPI-sivusto.

SKIL www-sivuiltakin löytyvä perusohje ongelmien välttämiseen:

1. MAKSULLISEEN TAI OHJATTUUN TOIMINTAAN KALLIOLLA SUOSITELLAAN AINA MAANOMISTAJAN LUPAA

Ohjatulla toiminnalla tarkoitetaan kaikenlaista kiipeilyttämistä, laskeuduttamista, kurssien pitoa ja vastaavia aktiviteetteja. Maksulliseksi toiminnaksi ymmärretään puolestaan sellaisten ryhmien tuominen kalliolle, mistä maksetaan ohjaajalle palkkio tai korvaus.

2. HARRASTUSKIIPEILY JA JOKAMIEHENOIKEUDET

Harrastustoiminnaksi katsotaan jokamiehen oikeuden puitteissa tapahtuva liikkuminen alueella. Suomen lainsäädäntö antaa kansalaisille oikeuden liikkua luonnontilaisilla alueilla, jos siitä ei aiheudu haittaa tai vahinkoa.

A) Pihamailla, pelloilla, niityillä ja istutuksilla liikkuminen on kielletty. Pellot tulee kiertää käyttäen teitä tai ojanpientareita.

B) Avotulen teko on kielletty ilman maanomistajan lupaa. Metsäpalovaroituksen aikana tulen teko on poikkeuksetta kielletty.

C) Roskaaminen on jätelain perusteella kielletty. Lain mukaan roskaajalla on velvollisuus puhdistaa roskaantunut alue, joten suosittelemme huomauttamaan toiselle roskaamisesta.

D) Toisen alueella koiraa ei saa pitää milloinkaan irti ilman maanomistajan tai metsästysoikeuden haltijan lupaa.

E) Kasvavien puiden kaataminen tai vahingoittaminen sekä kuivuneiden ja kaatuneiden puiden kerääminen on kielletty. Varpujen, sammalten ja jäkälän kerääminen on myös kielletty.

F) Kallion muokkaamiseen ja porahakojen asentamiseen tarvitaan aina maanomistajan lupa

Auton pysäköinnissä noudata paikallisia ohjeita, älä tuki traktori- ja muita ajoteitä

Tuoteuutuudet

KAYLAND SUPER TREK JA M11

Kaylandilta tulee kesän markkinoille kaksi uutta kenkää. Toinen niistä on ultra kevyt vuorikiipeilyyn ja trekkaukseen tarkoitettu jalkine **Super Trek**. Tämä 700 g painava menopeli on varustettu vibramin tsavo pohjilla ja Event kalvolla. Super trekkiin saa kiinni joko remmiraudat tai puoliautomaatti raudat. Super trek on jäykkyyttä 7.

Kayland M11 taas on puhdasverinen jääkiipeilykenkä. Se on markkinoiden ehdottomasti keveimmästä päästä painaen 850 g. Se on myös vibram mulaz pohjalla varustettu Event kalvoinen kenkä, jonka sisusta on täytetty Primaloftilla. Primaloft takaa, ettei varpaasi jäädy hieman kylmemmissä olosuhteissakaan. Lisää tietoa kengästä ja arvostelusta saat Kaylandin kotisivuilta **www.kayland.com.**

KAYLAND M11 TESTISSÄ ROCK AND ICE LEHDESSÄ

”If you’ve ever wanted to dance on ice, the new Kayland M11 boots might be your magic slippers. At two pounds one ounce eachm these babies are remarkably remarkably warm for their weight” Unlike other boots I’ve worn, the M11 never pressed on my shins regardless of my foot placement. I could French technique my way up Sierra Nevada mountains as easily as I could frontpoint Lee Vining ice. The boots practically beg for vertical ice. They’re born to live in Ouray, Valdez or Banff.

BLACK DIAMOND LIGHT HOUSE

BD:ltä on tullut teltta kiipeilijälle, **Light house** antaa valoa kiipeilijän elämään, jo pelkästään painon vuoksi. Tämä tila ihme painaa 1,44 kg ja maakangas painaa 300 g lisää, jos haluaa sitä kantaa. Tähän tila ihmeseen mahtuu mukavasti kaksi kiipeilijää. Paras valinta sille, joka ei jaksa liikoja kantaa.

ROCK EMPIRE ALU NUTS

Sarjassa 9 eri kokoista kiilaa jotka on muotoiltu leveämmiltä sivuilta. Muotoilun ansiosta kiilat istuvat erinomaisesti esim. graniittihalkeamissa.

DMM SHIELD

DMM on kehittanyt patentoimaansa wirelock sulkurengasta entistä pidemmälle. Uudessa shield sulkurenkaassa on käytetty palkkirakennetta, jolla on saatu sulkurengas erittäin kevyeksi 32 g ja erittäin vahvaksi 24 kN. Siinä on myös ohuempi sulkurenkaan runko, jolloin sulkurenkaan kiinnittäminen kiilan lenkkiin tai porahakaan helpottuu. Wirelock systeemissä tutuksi tullut portti helpottaa klippaamista entisestään kiiloihin, slingi nauhoihin ja porahakoihin.

DMM REVOLVER

30 % Maailmassa tuotetusta energiasta syntyy kitkasta. Kitka auttaa kiipeilijää kengän pohjassa, mutta hidastaa menoa liidatessa köyden kitkana. Tämä on fakta, joka valkenee monelle esimerkiksi liidatessa Ruotsalaisten reittiä. DMM on kehittänyt ratkaisun, karabiinin jossa on rulla vähentämässä kitkaa. Tällä on pyritty saamaan köyden kitkasta johtuva kiipeilyn hankaloituminen minimiin ja parantamaan samalla painon jakautumista pidemmälle matkalle köyttä putoamistapaukissa, jolloin varmistuspisteeseen kohdistuva shokkivoima vähenee.

REVOLVER KABIININ MUUT OMINAISUUDET

- Vähentää huomattavasti köyden vetoa
- Pidentää köyden käyttöikää
- Palkkirakenne tuo runkoon kestävyyttä ja keventää sulkurengasta huomattavasti
- Helpottaa haulausta, riggausta ja pelastamista huomattavasti.
- Standardoitu sekä sulkurengas direktiivin että talja direktiivin mukaiseksi laitteeksi

ROCK EMPIRE STAGE

Kaksiosainen, reppuna kannettava pädi jonka saranaosa on erityisesti suunniteltu poistamaan patjanpuolikkaiden väliin jäävä tyhjä tila. 120 x 90 x 8 cm

BOREAL CRUX

Uudella FS-Quattro pohjakumilla oleva tarratossu listaotteille boulderointiin ja urheilukiipeilyyn. Kengän yli menevä kumilista parantaa kengän istuvuutta jalassa ja vähentää sivuttaisvenyvyyttä.

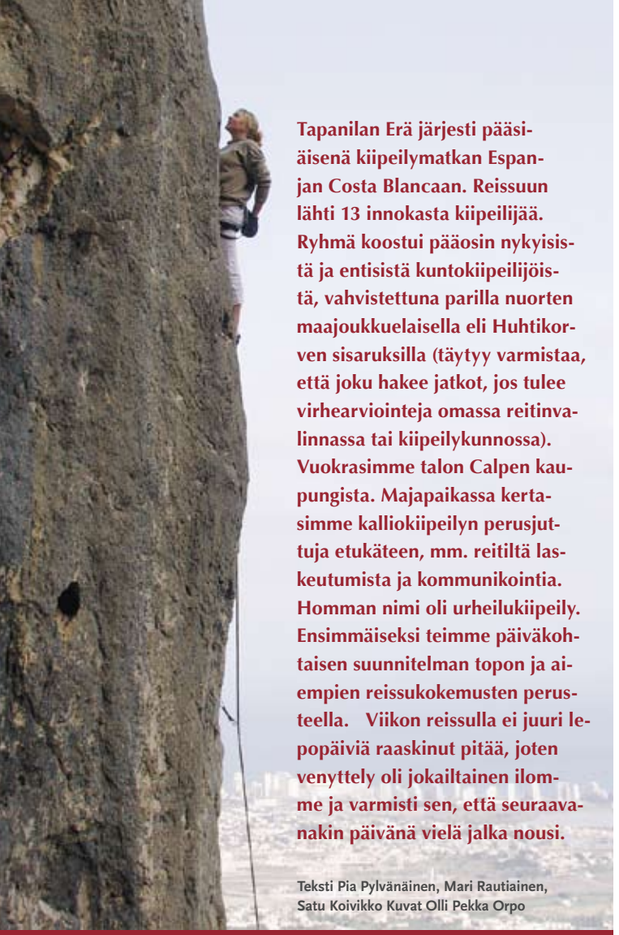
BLACK DIAMOND CAMUT OVAT MYÖS UUDISTUNEET

Camussa on nyt uudet kammat. Uutuudet ovat laserleikattuja ja siten painavat 20 % vähemmän kuin edeltäjänsä. Niissä on myös uudet patentoidut C-luupit, jotka helpottavat Camalotin asennusta ja mahdollistavat useamman sulkurenkaan yhdistämisen Camuun. Vanha tuttu tupla-akselisuus jatkaa mallistossa. Kokoja on vähemmän kuin ennen, joten räkki pienenee hieman C4 toimesta. Elämä ja camut ovat kalliita, hinnat 84-129 € riippuen koosta.

TIEDUSTELUT mm. www.camu.fi, www.mountainshop.fi, www.summitsports.net

Tapanilan Erä järjesti pääsiäisenä kiipeilymatkan Espanjan Costa Blancaan. Reissuun lähti 13 innokasta kiipeilijää. Ryhmä koostui pääosin nykyisistä ja entisistä kuntokiipeilijöistä, vahvistettuna parilla nuorten maajoukkuelaisella eli Huhtikorven sisaruksilla (täytyy varmistaa, että joku hakee jatkot, jos tulee virhearviointeja omassa reitinvalinnassa tai kiipeilykunnossa). Vuokrasimme talon Calpen kaupungista. Majapaikassa kertasimme kalliokiipeilyn perusjuttuja etukäteen, mm. reitiltä laskeutumista ja kommunikointia. Homman nimi oli urheilukiipeily. Ensimmäiseksi teimme päiväkohtaisen suunnitelman topon ja aiempien reissukokemusten perusteella. Viikon reissulla ei juuri lepopäiviä raaskinut pitää, joten venyttely oli jokailtainen ilomme ja varmisti sen, että seuraavanakin päivänä vielä jalka nousi.

Teksti Pia Pylvänäinen, Mari Rautiainen,
Satu Koivikko Kuvat Olli Pekka Orpo

Pääsiäinen 2005 Espanjassa

Viikko-ohjelma

Päivä 1 Ensimmäisenä päivänä jakauduimme kahteen ryhmään. Kuntokiipeilijät suuntasivat matkansa Sierra de Toixiin, maajoukkuevahvistusten mennessä Toix TV:lle. Kuntokiipeilijöiden puolella reitit olivat tasoa 3-5 joten aloitus oli helppoa ja suurin paniikki helpotti kun huomasi kuinka hienoa on kiivetä kalkkikivikalliolla. Elämän ensimmäinen ulkomainen kalliokiipeilyreitti jännitti, mutta reitin toppaus oli mahtava tunne. Innostus oli valtava ja päivän lopussa huomasi jo odottavansa seuraavaa päivää. Toix TV:llä maajoukkue aloitti leppoisista 6a:n – 6b:n reiteistä totutellen kalkkikiveen. Testipalana Amfin Cobra-reitin ensimmäinen köydenpituus 7b (kaksi seuraavaahan ovat 7c ja 8a). Kuutti selvitti reitin, Roosalla se jäi vielä hampaankoloon...

Päivä 2 Toisen päivän kallio oli Olta (tosin Riikka pääsi seurueemme ulkopuolisen kaverin kanssa Puig Campanalle kokeilemaan multipitchejä luonnollisilla). Oltalla reittien taso oli jo hieman edellispäivää kovempi ja yritystä piti laittaa peliin. Ensimmäisen päivän lähes kymmenen reittiä taisivat painaa kehossa, koska Oltalla useimmille reittejä tuli vain muutama. Liidaus jännitti vielä tänäänkin. Maajoukkuevahvistukset aloittivat on-sighteilla tasoa 6c. Kuutti jatkoi on-sight 7a:lla. Lopuksi lämmiteltiin vielä kuuluisalla, topoissa usein valokuvauksellisuutensa ansiosta komeilevalla Tai Chi- (6b) reitillä ja nautittiin maisemista.

Päivä 3 Kolmantena päivänä eli lauantaina ajoimme Alicanten kauppojen kautta Foradaan. Eniten aikaa meni Forumissa (iso urheilukauppa, jolla todella hyvä kiipeilyosasto). Ostoskassiin mukaan tulleet ”hannarirenkaat” antoivat joillekin psykologisen itsevarmuuden yrittää vaikeampiakin reittejä, koska ei tarvinnut miettiä enää jatkon jättämistä reitille. Foradan helpompi puoli (etelä) oli ruuhkainen ja muutaman reitin jälkeen alkoi valitettavasti sataa, joten kiipeilypäivä päättyi siihen. Maajoukkue-osasto värjötteli pohjoisseinällä paikallisten keskellä, sade ei siellä vaivannut. Jyrkkä ja jylhä tufa- pokettiseinä antautui Kuutille 7a:n ja 7b:n ja Roosalle 7a:n on-sighteilla. Mieleenpainuvinta oli koko meluisan kiipeililijäjoukon hiljentyminen, kun he huomasivat että Roosa lähtee liidaamaan reittiä *Muscleman* (7b). Kuului vain supinaa ”...musclewoman..”. ☺

Päivä 4 Toix TV:lle jäi vielä kaikilta kiivettävää, joten sunnuntaina taas sinne. Kallio on vierailemisen arvoinen jo pelkästään näköalojensa vuoksi. Kuntokiipeilijätkin pääsivät tällä kertaa Toix TV:n puolelle jossa oli mahtavia reittejä. Reittien pituudet vaihtelivat 14 m-28m joten kiivettävää riitti. Kiipeilyn psykologisessa puolessa näytti olevan vieläkin parantamisen varaa, sillä aina välillä tuli tunne ’mitä ihmettä teen täällä kalliolla yrittämässä ylöspäin, entä jos putoan’... Maajoukkuetiimi jatkoi oppitunteja jalkaotteiden käytöstä; paljon on-sight kiipeilyä : 6b:tä, 6c:tä ja lopulta testailemaan Cobraa. Aika pieniä otteita tuolla 7c:llä, kertoi Kuutti, reitti vei voiton miehestä. Roosalle ei vieläkään antautunut Cobran ensimmäinen kp, 7b...

Päivä 5 Maanantaina suuntasimme pohjoiseen ja kävimme kokeilemassa Gandian tufareittejä. Gandiassa korostui jalkojen käyttö. Reiteillä oli toki myös hyviä käsiotteita, mutta täällä sai kokea miten selviää reitistä käyttämällä jalkoja. ’Luolareitti’ oli kokemisen arvoinen, aurinko helli kiipeilijöitä ja tästäkin päivästä jäi hyvä mieli. Maajoukkue-osastolle tämä oli hieno päivä. Kaikessa hiljaisuudessa Kuutti meni ja teki on-sightin reittiin Enya 7c. Upea suoritus! Roosalle 7a on-sighteja. Hymyä riitti.

Päivä 6 Edellisellä Foradan reissulla meidät yllätti sade, joten päätimme mennä sinne tiistaina uudestaan. Illan ohjelmassa oli shoppailua ja ravintolailta Benidormissa. Tällä kertaa valitsimme lämppäreiksi 5- ja 5 tason reittejä, joten kokemusta on jo kertynyt eikä tarvitse aloittaa 3 tason reiteistä. Foradan pohjoisseinämältä löytyi todella upeaa negaa, ja siellä oli projektoitavaa kaikille. Hienoimpia tunnelmia irroiteltiin, kun Kuutti teki todella hyviä yrityksiä vaikuttavalle reitille *Tundra* (8a+). Illalla osa porukasta oli niin väsynyttä, ettei shoppailusta tullut mitään. Ruoka maistui ja uni sen jälkeen erittäin hyvin.

Päivä 7 Seuraavana iltana olikin jo kotiinlähdön aika, joten päädyimme kiipeilemään läheiselle ja helposti lähestyttävällä Toix TV:n kalliolle. Viimeisenä päivänä lämmiteltiin jo kiivetyillä reiteillä, väliin otettiin uusia reittejä ja päivä päätettiin fiilistelyreitillä. Maajoukkue tiimi päätti lomansa myös hymyyn: Roosa sai päivän ensimmäisellä yrittämällä vihdoin Cobran 7b:n osuuden näppärästi nimiinsä. Kuutti fiilisteli mukana. Kyllä on kivaa tämä kiipeily, mutta... Tavarat oli jo valmiiksi pakattuna joten pikasuihku, vaatteiden vaihto ja tavaroiden vienti autoon. Kotimatka alkoi. Haikea oli jättää ihana asunto, sekä kauniit kalliot. Mielessä oli vain yksi asia. Kiipeilymatkalle on päästävä uudestaan mahdollisimman pian.

Mukana: Mari Rautiainen, Pia Sjöroos, Roosa Huhtikorpi, Kuutti Huhtikorpi, Maija Huhtikorpi, Olli-Pekka Orpo, Rudi Airisto, Riikka Ojanperä, Katariina Vartiainen, Anne-Mari Miikkala, Satu Koivikko, Petteri Koivikko ja Friederike Weber.

Reissulaisten oppeja ja kokemuksia:

1) Mitä opin reissussa (kiipeilystä)?
2) Parasta matkalla?

Olli-Pekka:
1) Jalkatekniikkaa ja keskittymistä 2) Roosan ja Kuutin hienot seiskat ja kasit, omista kiipeilyistä Gaudi Max (6b)

Pia:
1) että 35 asteen negalla voi vielä huukata hyvin samalle listalle, josta pitää kädellä kiinni (Hyvä Kuutti!) 2) Hienointa oli varmistaa Kuuttia Tundralla (8a+) ja Roosaa Cobralla (7b) ja itse rikkoa sormensa viimeisenä päivänä juuri sillä Cobralla...

Mari:
1) Pitää vetää loppuun saakka
2) Paljon kiipeilyä pitkästä aikaa

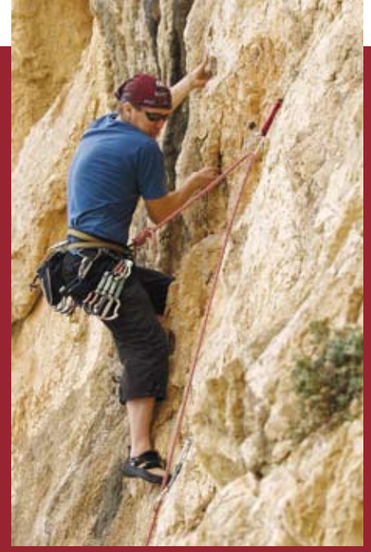
Rudi:
1) Kun reitti ei tunnut etenevän, nosta jalkoja ylemmäs. 2) Hyvä seura, loistavat kalliot ja oman tekniikan (ja pään) kehittyminen

Riikka:
1) Hyödyntämään tiettyjä mooveja, kuten jalan nostamista ylös käsiotteelle ja enemmän jaloilla kiipeilyä. 2) Puig Campanan multipitch (18 kp putkeen) + viimeinen päivä Toix Tv:llä + mahtava kalliolaatu

Kassu:
1) Pystyin ylittämään itseni: Pitkät pultinvälit eivät enää jännittäneet ja pystyin keskittymään itse kiipeilyyn. 2) Upeat maisemat, hyvät kelit, hienot reitit ja tietty hyvät omat + muiden suoritukset

Ansku:
1) Liidauspelkokerroin pieneni huimasti ☺ Jalkatekniikka parani: Osaan hyödyntää niitä jatkossa paljon paremmin. 2) Aurinko, loistavat reitit ja kalliot, hauska porukka, upeat maisemat, itsensä ylittäminen putoamispelon ja kiipeilytaitojenkin suhteen ☺

Maija:
1) Uskalsin liidata (seinällä olin kiivennyt yläköydellä), uskalsin yrittää vaikeampia reittejä kuin 3 ja 4. Ei hosumista vaan jalkojen löytymistä ja kalliota varten. R..A..U..H..A..L..L..I.. S..E..M..M..I..N.. 2) Tuli kiivettyä kunnolla. Fyysinen nautinto. Upeat, silmiä häikäisevät maisemat, karun jylhät kalliot, smaragdin väreissä väreilevä meri. Hyvät safkat. Kuutin ja Roosan hienot suoritukset.

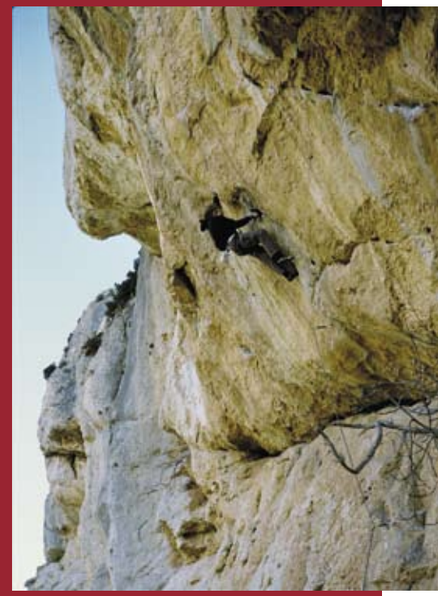
Kuutti:
1) Hyödyntämään enemmän jalkoja. Myös uskomaan omaan tasoonsa (Kiitos Pialle, että kannustit kokeilemaan Tundraa). 2) Oli upea kiivetä hienoja reittejä.

Roosa:
1) Ehkä sen, että jalkoja täytyy hyödyntää hyvin, hyvin paljon ja se on Pian ansiota, sillä muuten en olisi käyttänyt jalkoja niin paljon. Olisi ollut pulassa :/ Kun ei ole niin paljon voimaa... Kiitos Pia! 2) Se, että Kuutti kiipesi 8a+ niin hienosti... Olin ylpeä Kuutista. Lisäksi se, että sai kiivetä paljon reittejä ulkona :D

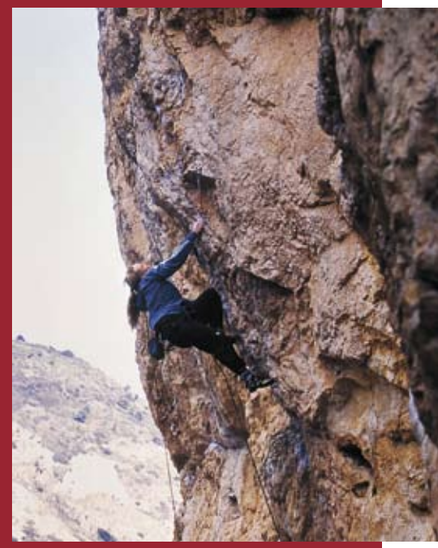
Satu:
1) Jalkoja käyttämällä pääsee reitin loppuun, ja että pikkuruiset käsiotteet voi hyödyntää ja niissä ote pitää.
2) Kiipeily sai ihan uudet ulottuvuudet mahtavilla kallioilla. Aurinko, hyvä seura, hienosti järjestetty reissu ja hyvin valitut kalliot. Kiipeilyreissusta taitaa tulla perinne, eli hinku uudelle matkalle on kova.

Petu:
1) Tekniikan ja voiman ohella voisi kehittää myös ”henkistä” puolta = päätä. 2) Olla hienoilla kallioilla yhdessä kovien kiipeilijöiden kanssa.

Riike:
1) Aloitin liidaamisen. Liidaaminen on paljon haastavampaa kuin yläköysikiipeily ja hauskaakin jos on hyvä päivä. Tekniikkaa (esim. kuinka köysi laitetaan ylimpään pulttiin ennen kuin laskeudutaan). Tekniikkaa olisi hyvä vielä oppia lisääkin, niin en varmaan pelkäisi enää niin paljon. 2) Kiipeily ja oleskelu ulkona on aina hienoa. Espanjalaista kahvia pitkästä aikaa. Ja on aina mukavaa tutustua muihin kiipeilijöihin ja oppia uusia asioita. Osa reiteistä oli aika hienoja, vaikka en kaikista pitänytkään. Silti on hyvä kiivetä erilaisia reittejä. Uima-allas oli hieno, hyvä, että meillä oli sellainen. Automme ”tipu” ei ollut parasta tällä matkalla, mutta päästiin onneksi silti aina perille, vaikkakin usein vasta jonkun aikaa muiden jälkeen.

Kuutti

Roosa

Dynokilpailussa enkelin siivin

PIENESSÄ ON VOIMAA.

Teksti ja kuvat Petri Krook

Askeleeni kiihdyttävät tahtiaan. Lähestyn Central Parkia, jossa on tänään suuresti mainostettu ulkoilmatapahtuma. Siellä on myös määrä pitää historian ensimmäinen puistossa järjestetty kiipeilykilpailu.

Yhdysvalloissa kalenteri on täynnä teemapäiviä. Lasten päivän, AIDS -päivän, naisten rintasyöpä-päivän sekaan mahtuu Puerto Rico –päivä, koirien päivä ja paljon muuta. Kuten esimerkiksi National Trails day. Saadakseen näkyvyyttä itselleen ja jalolle asialle, useat kaupalliset tahot kokosivat voimansa yhteen järjestääkseen Adventures NYC –ulkoilmatapahtuman.
Tapahtuman aattona ilmassa on oikean urheilujuhlan tuntua. Julisteita näkyy katukuvassa, ja jokainen niistä hehkuttaa mainoslausetta ”Experience adventures like you never have before”. Mukaan mahtuu workshop, jossa yövytään telttoissa keskuspuiston tähtitaivaan alla. Voit käydä myös vaeltajille suunnatussa jumpassa, tutustua uusimpiin sykemittareihin tai seurata USA:n parhaiden kiipeilijöiden suorituksia.

Hetkinen. Tuohan kuulostaa hyvältä! Ei kun tennarit jalkaan ja kohti keskuspuistoa.

Aamuinen sade on antanut periksi, mutta jättänyt jälkeensä kosteuden, jonka läpi päästäkseen tarvitsisi viidakkoveitsen. Puisto lähestyy, alan kuulla ääniä. Musiikkia, jonka seassa joku huutaa mikrofoniin. Mölinä voimistuu joka metrillä. Meininki kuulostaa hyvältä.

Totuus iskee kasvoille kuin tiskirätti. Kuljen suurten banderollien alta hiekkakentälle, joka muistuttaa Normandian rannikkoa maihinnousun jälkeen. Liejun keskellä törröttää neljä siirrettävää kiipeilyseinää kuin dinosauruksen kylkiluut. Taustalla häämöttävän bussin seinään on kiinnitetty plasmanäyttö, joka tykittää raikkaita mielikuvia koskenlaskusta ja maastopyöräilystä. Mutalammikon reunalla on sponsoritelttoja joissa he esittelevät tuotteitaan toisilleen. Kaukana heidän takanaan ryhmä trikooasuisia ihmisiä pomppii muovimaton päällä toteuttaen mitä kummallisimpia liikesarjoja musiikin ja huippuunsa trimmatun miesohjaajan karjunnan säestämänä.

Ainoa asia joka loistaa poissaolollaan on yleisö. Kenttä on autio kuin Suurosen Tivoli vapun jälkeen. Seison hetken hiljaa portin alla ja kuvittelen että kaikki tämä on vain unta. Kunnes ymmärrän, että tämän pelastamiseksi ei enää pieni ihme riitä. Itse kisaseinä on noin seitsemän metriä korkea. Siinä on kolme automaattista varmistusköyttä. Vaikka mainoksessa mainitaan ”rock climbing competition”, minulle kerrottiin järjestäjän taholta että kyseessä on boulderkilpailu. Mihin köysiä tarvitaan?

Asia selviää heti kun saan pressihenkilön kiinni. Kisa onkin yhdistetty Dyno- ja nopeuskiipeilykisa. Fiilikseni laskee kuin lehmän häntä. Nopeuskiipeilykisa!! Nyt saan lopullisesti heittää hyvästit Chris Sharman haastattelulle!

Nieltyäni suurimman osan pettymyksestä päätän katsoa tapahtuman loppuun asti. Kisa alkaa vaisusti naisten sarjalla jossa on kuusi osanottajaa. Finaalien alkaessa tunnelmakin alkaa nousta. Pääosin kiipeilijöistä koostuva ihmisjoukko osoittaa äänekkäästi suosiotaan jokaiselle kilpailijalle. Naisten selkeästi nimekkäin kilpailija on Mykael Ann McGinley, joka voitti USA:n nopeuskiipeilyn mestaruuden 2004 ja sijoittui On Sight –kisassakin seitsemänneksi.

Miesten sarjassa valtikkaa hallussaan pitävä Patrick Cassiday ja perintöprinssi Brian Solano selvittävät tiensä helposti jatkoon. Cassidaykin kunnostautui edellisissä On Sight –mestaruuskisoissa ollen lopputuloksissa kymmenennellä sijalla. Ei nämä nyt ihan turhia poikia olekaan!

Finaalissa miehet kohtaavat jälleen toisensa. Tälläkin kertaa viimeisen otteen saavuttaa nopeimmin Cassiday, joka viilettää reitin niin nopeasti että järjestäjät epäilevät kellojensa tarkkuutta.

Dynokilpailu onkin sitten minulle uusi kokemus. Siinä jokaisella kisaajalla on puolitoista minuuttia aikaa toteuttaa mitä mielikuvituksellisimpia hyppyjä. Dynon pituus, tyyli ja persoonallisuus ratkaisevat, kuinka korkealle tuomariston pisteet nousevat.

Kilpailu alkaa ja kiipeilijät ja heidän kaverinsa kannustavat toisiaan. Meteli nousee jälleen niin että äänentoistosta huolimatta juontajan ääni hukkuu. Siinä istuessani keskellä hurraavaa väkijoukkoa alan tuntea oloni kotoisaksi. Korkeat talot ympärilläni alkavat kuihtua ja suuri puisto ympärilläni tiivistyy parkkialueen reunalla sinnitteleväksi koivikoksi. Sateen jäljiltä vetinen hiekkakenttä kovettuu entisen tehdasrakennuksen betonilattiaksi. Ympärilläni raikuva huuto muuttaa hitaasti muotoaan. Kuulen jälleen tutut kannustushuudot: ”Hyvä Tomppa!!!” Yleisö huutaa villisti Keravan boulderkisoissa.

Nyt seinällekin alkaa tapahtua jotain. Se kasvaa joka suuntaan ja muuttuu puulevyseinäksi joka kaartuu holviksi pääni päälle.

”Väännä Jussi väännä!”

”Ei anneta periksi, Smole!”

Aikuisiksi kasvaneet miehet ovat jälleen kutistuneet pikkupojiksi, jotka kannustavat toisiaan hulluuteen saakka Tapanilan vanhassa hallissa. Pieni hikipisara silmässä saa minut jälleen havahtumaan kirvelevään todellisuuteen. Istun edelleen jonkinasteisen hypnoosin vallassa ja paistun helteessä. Nahka punottaa kuin jarruvalo. On aika siirtyä varjoon.

Saatuani tapahtumaan etäisyyttä, mieleeni pulpahtaa oivallus. Kymmenen vuoden ajan on suurella joukolla pohdittu, kuinka kiipeilystä saisi näkyvämmän lajin. Kuinka houkutella yrityksiä mukaan toimintaan jotta saataisiin enemmän julkisuutta. Ratkottaisiin näyttävästi mestaruuksia ja voitettaisiin suuria summia rahaa. Ajeltaisiin hienoilla palkkioautoilla kuten Janne Ahonen konsanaan. Eikä koskaan tarvitsisi jonossa sanoa: ”Ettekö te tunne kuka minä olen?”

Adventure NYC:tä oli näyttävästi sponsoroimassa yksi USA:n suurimmista ulkoilulehdistä, paikallinen Lassin Retkiaitta sekä tunnettu automerkki, joka oli tuonut paikalle kymmenen erilaista autoa. Miksi? Siksikö että kiipeilijät pääsevät huutamaan kannustuksia toisilleen keskuspuiston helteeseen ylihinnoitellun liikuntakompleksin seinän sijasta?

Moni varmasti tuntee New Yorkista kertovan sanonnan ”If you can make it there, you can make it anywhere!” Sen voi myös kääntää toisinpäin. Vaikka tutkimuksen mukaan vuonna 2003 65 prosenttia yli 16-vuotiaista amerikkalaisista harrasti ainakin jotain seikkailu-urheiluksi laskettavaa aktiviteettia, koko ala on edelleen marginaalisen pientä. Tälläkin kiipeilystä on tullut vain harvoille ammatti, josta saa oikeasti rahaa. Joillekin se on edelleen elämäntapa. Osa meistä asettaa itselleen tavoitteita vain, jotta olisi jokin syy pitää hauskaa.

Kiipeily on ollut aina aikuisikäisten tyttöjen ja poikien keino välttää jäämästä jumiin ajan rattaisiin. Ja juuri sellaisena me siitä pidämme. Se on yksi asia tässä velvollisuuksien täyttämässä maailmassa jossa saa hetken aikaa tuntea oikeaa vapautta. Jokainen käynti kalliolla, boulderkivellä tai kiipeilyhallissa on kuin uusi matka viattomuuden aikaan.

Suuret oivallukset syntyvät pienistä asioista. Ja pienissä asioissa on voimaa.

KIIPEILYLIITON JULKAISUJA

Suomen kalliokiipeilyopas 2003

Kirja esittelee yksityiskohtaisen reittikartaston joka kattaa koko suomen kiipeilykalliot. Kirja sisältää kiipeilyn historiaa, ajo-ohjeet kiipeilypaikkoihin ja yksityiskohtaista faktaa kallioista ja reittien ominaisuuksista. Myynnissä jäsenseuroilla, SKIL-toimistossa ja hyvinvarustetuissa kiipeilyliikkeissä hintaan 35 €.

2. painos!

Kiipeily-lehti

Lehti ilmestyy kolme kertaa vuodessa ja se jaetaan maksutta Suomen kiipeilyliiton jäsenseurojen henkilöjäsenille. Muille tahoille tilaukset:eva-liisa.aunio@climbing.fi
Irtonumero 6 €, vuoden kestotilaus 16 €. Mediakortin saa osoitteesta www.climbing.fi.

Kiipeily – Harjoittelu ja valmennus

Suomen Kiipeilyliiton Kiipeily-sarjaan kuuluva “Harjoittelu ja valmennus”-kirja on tarkoitettu kiipeilyn aktiiviharrastajalle sekä myös vasta-alkajille. Kirja opastaa sinua niin systemaattisen kiipeilyharjoittelun aloittamiseen kuin kilpailutavoitteiden saavuttamiseen. Kirja on saatavilla hyvinvarustetuista kiipeilyliikkeistä, Suomen Kiipeilyliiton toimistosta ja jäsenseuroilta hintaan 20 €.

2. painos!

TULOSSA Syksyllä!

SEINÄKIIPEILY

Seinäkiipeily-kirja antaa yleiskuvan seinäkiipeilystä, auttaa aloittelijaa turvalliseen alkuun ja tukee jo kiipeilyä harrastaneen turvallista toimintaa. Kirja toimii myös oppimateriaalina kiipeilykoulutuksessa.

Suomen Kiipeilyliiton julkaiseman kirjan kirjoittajat Rauno Arasola ja Jari Koski ovat aktiivikiipeilijöitä ja he ovat toista kymmentä vuotta olleet kehittämässä Kiipeilyliiton koulutusjärjestelmiä ja toimineet kouluttajina ja luennoitsijoina lukuisilla kursseilla ja koulutuksissa. Rauno Arasola on Suomen Kiipeilyliiton koulutusvaliokunnan pitkäaikainen puheenjohtaja, seikkailukasvatuksen opettaja ja kestävyyslajien valmentaja. Jari Koski on Suomen Kiipeilyliiton toiminnanjohtaja ja KIIPEILY-lehden päätoimittaja. Kirja kuuluu Suomen Kiipeilyliiton julkaisemaan KIIPEILY-kirjasarjaan.

Kirjan aiheita:

- kiipelyn eri muodot
- turvallisuus
- kiipeilijän perusvarusteet
- tekniikka
- harjoittelun alkeet
- solmut ja paljon muuta!

Kirjojen ja lehden tilaukset kustantajalta: Suomen Kiipeilyliitto ry, Radiokatu 20, 00093 SLU, puh: 09-3481 3135, e-mail: eva-liisa.aunio@climbing.fi, www.climbing.fi

Suomen Kiipeilyliitto ry
Radiokatu 20
00093 SLU
p. 09-348 131 35

CAMU
Camussa kesän uutuutena
• uudistuneet BD-camalotit
• DMM-kiilat ja jatkot
• Fixe-tekno tarvikkeet
www.camu.fi
Tomi Nytorp / Luhti / Kuva Mina Jokivirta